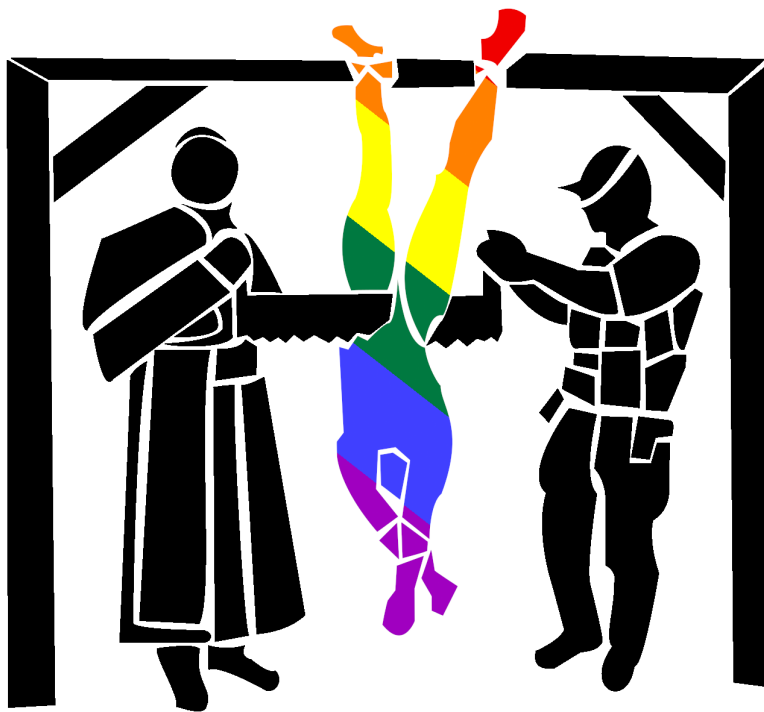

MARKSIZM I QUEEROWA EMANCYPACJA

Czerwona Gwiazda - Szwajcaria

INSTYTUT KAROLA MARKSA
CENTRUM MARKSISTOWSKIEJ ANALIZY POLITYCZNEJ
2022

Spis treści

Przedmowa tłumacza	3
Wstęp	8
Pochodzenie i rozwój patriarchalnego ucisku osób queerowych	15
Pochodzenie patriarchy, społeczeństwa klasowego i państwa	15
Niewolnictwo i patriarchalna opresja osób queerowych	23
Feudalizm i patriarchalna opresja osób queerowych	27
Podwójna opresja osób queerowych	31
Patriarchalna rodzina burżuazyjna	31
Państwowa opresja queerów	33
Ideologia antyqueerowa	37
Imperializm i podwójna opresja osób queerowych	41
Potrójna opresja osób queerowych w Trzecim Świecie	47
O linię klasową w ruchu queerowym!	50
Pochodzenie i rozwój ruchu queerowego	50
Reformizm: burżuazyjna linia w ruchu queerowym	55
Separatyzm: drobnomieszczańska linia w ruchu queer	57
Proletariacka linia w ruchu queerowym	59
Synteza	65
Projekt rezolucji w kwestii osób transpłciowych	69

Proletariuszcza wszystkich krajów, łączcie się!

Cel jest jeden, zdobycie władzy!

Czerwona Gwiazda — Szwajcaria

Przedruk przez Czerwoną Flagę¹

*Przetłumaczone przez Instytut Karola Marksa – Centrum
Marksistowskiej Analizy Politycznej²*

---

¹<https://the-red-flag.org/en/red-star-switzerland-marxism-and-queer-emancipation/>

²<https://instytut-marksa.org/>

Kto jest naszym wrogiem, a kto naszym przyjacielem? Oto zagadnienie, które posiada w rewolucji znaczenie pierwszorzędnej wagi. Zasadnicza przyczyna tego, że w przeszłości wszystkie rewolucyjne walki w Chinach dawały jedynie bardzo nikłe rezultaty, tkwiła w tym, iż rewolucjoniści nie umieli skupić wokół siebie prawdziwych przyjaciół, ażeby zadać cios prawdziwym wrogom. Partia rewolucyjna to kierownik mas i w historii nie było wypadku, by rewolucja, którą partia rewolucyjna poprowadziła nieprawidłową drogą, nie doznała klęski. Aby mieć pewność, że nie poprowadzimy rewolucji nieprawidłową drogą i że niezawodnie osiągniemy sukces, musimy starać się o skupienie wokół siebie naszych prawdziwych przyjaciół, ażeby zadać cios naszym prawdziwym wrogom. Dla odróżnienia prawdziwych przyjaciół od prawdziwych wrogów trzeba przeanalizować w ogólnych zarysach ekonomiczne położenie klas składających się na społeczeństwo chińskie oraz ich stosunek do rewolucji.³

Przedmowa tłumacza

[...] rewolucja to nie obiad proszony, nie twórczość literacka, nie malowanie czy haftowanie; nie może ona przebiegać tak wytwornie, tak spokojnie i delikatnie, tak grzecznie i uprzejmie.⁴

W obecnej chwili, w Polsce, możemy powiedzieć to samo o prawach osób queerowych. Prawa zdobywa się w walce. Zgodnie z badaniami [Rainbow](#)

---

³Mao Tse-Tung, *O klasach społeczeństwa chińskiego* (1926) <https://maopd.files.wordpress.com/2012/03/o-klasach-spoleczenstwa-chinskiego-1926.pdf>

⁴Mao Tse-Tung, *Referat o wynikach badań ruchu chłopskiego w prowincji Hunan* (1927) <https://maopd.files.wordpress.com/2012/02/referat-o-wynikach-badan-ruchu-chlopskiego-w-prowincji-hunan-1927.pdf>

Europe⁵ Polska przynależy do krajów, które w szerokim zakresie stosują instytucjonalną dyskryminację osób queer.

Zamieszczony kilka miesięcy temu na naszej stronie tekst «[LGBT, a marksizm-leninizm](#)»⁶ wywołał rozległą dyskusję, która ujawniła liczne ograniczenia, które tkwią głęboko w mentalności polskich «komunistów». Linie krytyki, która na nas spadła można podzielić na:

1. Kierunek rekonstrukcyjny postawił żądanie, by współczesny ruch marksistowsko-leninowski stanowił wierną kalkę prawodawstwa ZSRR z lat 30. Stanowisko to miało być «przywróceniem leninowskich norm»; przedstawiciele tego kierunku starali się umocnić to przekonanie przez przytaczanie anegdotek z gatunku «co Lenin uważał». Postawili oni żądanie usunięcia osób queerowych z ruchu socjalistycznego. Charakterystyczne dla tego kierunku było ignorowanie rozwoju naukowego i całkowite skupienie się na słabo udokumentowanych opiniach. Tym samym zerwał on z naukowym charakterem marksizmu. Co znamienne, przedstawiciele tego kierunku pragną tylko cofnąć się w czasie o te 100 lat w kwestii LGBT, a w sprawach organizacji gospodarczej czy politycznej już dopuszczają swobodę interpretacji i «unowocześniania».
2. Kierunek nacjo-bolszewicki, przedstawił wykładnię, że kwestia LGBT jest rezultatem nacisku «Zachodu». W tej myśli kwestia LGBT może istnieć tylko w kontekście szerszej, cywilizacyjnej walki między «Zachodem», a resztą świata. Dowodem na poparcie tej tezy miałyby być rzekoma promocja queer przez «zachodnie korporacje». Promowanie queer – wyrażające się w obecności pracowników korporacji na paradach równości itd. – miałyby udowodniać, że

---

⁵<https://rainbow-europe.org/>

⁶<https://instytut-marksa.org/?p=1063>

kwesie tożsamościowe zostały «wynalezione» przez kapitalistów w celu odwrócenia uwagi od zagadnień ekonomicznych. W myśli nacjo–bolszewików występuje sprzeczność między kwestiami «obyczajowymi», a «ekonomicznymi». Wobec tego ruch komunistyczny musi wybrać: albo zajmie się «modnymi bzdurami» i przejdzie na pozycje «liberalnej lewicy», albo też zbojkotuje LGBT i stanie się «rewolucyjnym» ruchem «zwykłych robotników». Stanowisko nacjo–bolszewickie ignoruje badania antropologiczne pokazujące kulturową obecność osób LGBT w różnych niezachodnich społeczeństwach, a oprócz tego nacjo–bolszewicy stoją w jaskrawej sprzeczności wobec rzeczywistej praktyki współczesnych masowych organizacji, co pokazaliśmy w tłumaczeniu deklaracji «**Nie zamilkniemy – nie poddamy się!**»⁷, pod którą podpisały się ugrupowania ze wszystkich kontynentów w tym te prowadzące wojnę ludową.

Sytuacja ta pokazała, że istnieje paląca konieczność kontynuowania tego zagadnienia.

Okres III RP zawiera w sobie liczne walki o prawa osób queer. Walki o podstawowe prawa do samostanowienia osób queerowych o swoim życiu. Walka z reakcyjnym rządem, z policją, walka przeciwko pogromowym tendencjom w społeczeństwie. Każda walka o swoje prawa jest walką polityczną. W tej walce osoby queerowe nie mają wyboru, stają się polityczne. W tej walce jest wiele linii politycznych, lecz czy wszystkie są właściwe? Czy wszystkie rozpoznają źródło problemu? Czy oferują realną wolność osób queerowych?

Imperialiści wmawiają nam różne przyczyny problemu ucisku osób queerowych. «Jest to wina zacofania niektórych społeczeństw» – a

---

⁷<https://instytut-marksa.org/?p=1197>

jednak w wielu krajach Trzeciego Świata osoby queerowe cieszyły się szacunkiem, do czasu kiedy imperialiści nie zajęli tamtejszych terenów i nie zaczęli narzucać swojej woli tamtejszym narodom. «Na zachodzie bycie osobą queerową jest legalne» – lecz wciąż reakcja chce odebrać im wszelkie prawa, są one bite, wyrzucane z domu, fetyszyzowane w przemyśle pornograficznym i zmuszane do prostytucji. «Jest to wina złych rządów» – lecz czy kapitalistyczne rządy kiedykolwiek były dobre? Czy kiedykolwiek osoby queerowe mogły czuć się bezpiecznie w systemie kapitalistycznym?

Tekst «Marksizm i queerowa emancypacja» ma na celu przedstawienie proletariackiej, rewolucyjnej linii rozpoznania i rozwiązania problemu ucisku osób queerowych w Polsce i na świecie. Opieramy się na materializmie historycznym, potężnym narzędziu marksizmu–leninizmu–maoizmu; idei która przyniosła nam rewolucje socjalistyczne – budujące nowe, bezklasowe społeczeństwo, które zatrzęsło imperialistycznym światem i którego imperialiści po dziś dzień boją się jak ognia.

Źródło ucisku osób queerowych leży w patriarchacie. Ale niewiele osób wie, gdzie i kiedy powstał patriarchat. Czy istniał zawsze? Czy będzie istnieć zawsze i jedyne co możemy zrobić to reformy w obecnym systemie? Patriarchat nie istniał zawsze, wyrósł na grzbiecie społeczeństwa klasowego i zniknie wraz z nim.

Nadchodzi czas wielkich zmian, zgniły system imperialistyczny, uciskający nie tylko osoby queerowe, ale i znaczną większość ludzkości, jest jak przegniły mur, który wystarczy wspólnie pchnąć.

By utorować sobie drogę do nowego społeczeństwa musimy jednak się zmobilizować, nikt nie zagwarantuje nam świata bez ucisku dopóki sami go sobie nie wywalczymy. System imperialistyczny ma policję, wojsko,

czołgi, karabiny, drony, system prawnej i ekonomicznej przemocy na masową skalę; jeśli chcemy wywalczyć sobie lepszą przyszłość musimy działać w oparciu o Masy, rozwijać i stosować linię mas, pod kierownictwem partii komunistycznej kierować się marksizmem–leninizmem–maoizmem!

Bez rewolucyjnej teorii niemożliwy jest również ruch rewolucyjny.⁸

Dlatego opierając się na rewolucyjnej teorii marksizmu–leninizmu–maoizmu, mobilizujemy masy do walki, zburzmy stare, klasowe, patriarchalne społeczeństwo i na jego zgliszczach zbudujemy nowe, wolne od ucisku – społeczeństwo socjalistyczne!

Redakcja Instytutu Marksa – Centrum Marksistowskiej Analizy Politycznej

P.S. Ze względu na kontrowersyjność tematu i liczne nie porozumienia, wszystkie cytaty zostały przejrzone i mają odnośniki do źródeł pierwotnych.

P.P.S Niniejszy tekst ten często odwołuje się do myśli Gonzalo, IKM–CMAP nie posiada jednolitego stanowiska odnośnie tej kwestii i była ona przedmiotem dyskusji w tekstach: «Świetlisty Szlak – bajka i rzeczywistość»⁹ i «O Świetlistym Szlaku raz jeszcze»¹⁰.

---

⁸Lenin, *Co Robić?* (1902) <https://www.marxists.org/archive/lenin/works/download/what-itd.pdf>

⁹<https://instytut-marksa.org/?p=964>

¹⁰<https://instytut-marksa.org/?p=1016>

Wstęp

Niniejszy dokument przedstawia stanowisko Czerwonej Gwiazdy — Szwajcaria (CGS) w kwestii queerowej, jako wkład w rozpoznanie, odzyskanie i rozwinięcie linii mas Komunistycznej Partii Szwajcarii (KPS) w ramach jej ogólnej linii politycznej i podstaw jedności partii; jest to część walki o odtworzenie KPS jako zmilitaryzowanej partii komunistycznej kierującą się myślą marksizmu–leninizmu–maoizmu oraz myśli przewodniczącego Gonzalo, aby zainicjować i przeprowadzić wojnę ludową w szwajcarii jako część światowej rewolucji proletariackiej.

Kwestia queerowa jest podstawową kwestią linii mas, ponieważ os. queerowe składają się na masy. Jest to zagadnienie, które do tej pory pozostawało nierozwiązane przez marksizm. To tylko podkreśla konieczność twórczego zastosowania ideologii proletariatu do rozwiązywania nowych problemów.

Zasadniczo kwestia queerowa jest pytaniem o pochodzenie i rozwój patriarchalnego ucisku osób queerowych; podwójny ucisk osób queerowych w społeczeństwie kapitalistycznym; obecny ruch queerowy; oraz ustanowienie linii mas partii komunistycznej, która musi zostać utworzona lub odtworzona na potrzeby wojny ludowej, w zależności od specyficznych warunków każdego kraju i każdej rewolucji.

Przedstawiając nasze stanowisko w kwestii queerowej, podtrzymujemy, bronimy i stosujemy jedyną i wszechmocną ideologię międzynarodowego proletariatu, tj. marksizm–leninizm–maoizm oraz myśl Gonzalo, którą trzeba twórczo zastosować by rozwiązać nowe problemy przedstawione przez proletariacką rewolucję światową, w tym rewolucję szwajcarską. Należy wygenerować myśl przewodnią i przyczynić się do opracowania nowego, wyższego etapu marksizmu.

Opowiadamy się za dialektyczno–materialistyczną metodą analizy i syntezy, ustalonej przez założyciela naszej ideologii, Karola Marksa:

Oczywiście sposób wykładu musi różnić się formalnie od sposobu badania. Badanie musi szczegółowo opanować materię, musi zanalizować różne jej formy rozwojowe i wysledzić ich więź wewnętrzną. Dopiero po dokonaniu tej pracy można właściwie przedstawić rzeczywisty ruch. Gdy się to uda i gdy życie materii znajdzie swe odbicie w idei, może się wydawać, że ma się do czynienia z jakąś konstrukcją a priori.¹¹

Opowiadamy się za «poszukiwaniem prawdy w faktach», rezygnując z jakiegokolwiek burżuazyjnego moralizmu i subiektywnych uprzedzeń podczas analizowania nowych problemów, jak ustalił Engels:

Jak to wytłumaczyć? Wobec decydującej roli, jaką odgrywa pokrewieństwo w ustroju społecznym u wszystkich dzikich i barbarzyńskich ludów, nie można tego szeroko rozpowszechnionego systemu zbyć ogólnikami. System panujący powszechnie w Ameryce, istniejący również w Azji u ludów całkiem innej rasy, system, który nagminnie spotykamy w mniej lub bardziej zmienionej postaci wszędzie w Afryce i w Australii, system taki należy historycznie wytłumaczyć, a nie zbyć frazesem, jak to próbuje uczynić np. McLennan.¹²

Opowiadamy się za tym, że dogmatyczny subiektywizm jest zagrożeniem dla ruchu komunistycznego, ponieważ brak odpowiedzi na

---

¹¹Karol Marks, Posłowie do drugiego wydania «Kapitału» (1873) <https://drive.google.com/file/d/1Q-phdnMKMYBzycKhVjqVrZwTzqbqoZAb/view>

¹²Fryderyk Engels, Pochodzenie rodziny, własności prywatnej i państwa (1884) <https://www.marxists.org/polski/marks-engels/1884/pochodzenie/index.htm>

nowe zagadnienia prowadzi do popadnięcia w rewizjonizm, jak ustalił Lenin:

Zagadnienie stosunku państwa do rewolucji socjalnej i rewolucji socjalnej do państwa, jak i zagadnienie rewolucji w ogóle, bardzo słabo zaprzętało głowy najwybitniejszych teoretyków i publicystów II Międzynarodówki (1889–1914). Ale najbardziej charakterystyczne w tym procesie stopniowego wzrostu oportunistów, który doprowadził do bankructwa II Międzynarodówki w 1914 roku, jest to, że kiedy nawet natykano się wprost na to zagadnienie, starano się je ominąć lub wcale go nie zauważano.

Na ogół biorąc, można powiedzieć, że z tego omijania kwestii stosunku rewolucji proletariackiej do państwa, omijania bardzo dogodnego dla oportunistów i będącego dlań pożywką, wynikało wypaczenie marksizmu i jego zupełne zwulgaryzowanie.¹³

Potwierdzamy, że zwalczamy zarówno prawicowy jak i «lewicowy» oportunizm. Są to odstępstwa od linii proletariackiej. Są do siebie bliźniaczo podobne, są niebezpieczeństwem w każdym konkretnym momencie, jak uczył nas towarzysz J. W. Stalin:

Nie należy zapominać, że prawica i «ultralewica» — to są w gruncie rzeczy bliźnięta, a więc zajmują stanowisko oportunistyczne, z tą jednak różnicą, że prawica nie zawsze

---

¹³Lenin, Państwo a rewolucja (1917) <https://www.marxists.org/polski/lenin/1917/par/index.htm>

ukrywa swój oportunizm, lewica natomiast zawsze osłania swój oportunizm «rewolucyjnym» frazesem. Nie możemy ustalać naszej polityki na podstawie tego, co mogą o nas powiedzieć tacy czy inni plotkarze lub kołtuny. Powinniśmy zdecydowanie i pewnie kroczyć swoją drogą, nie oglądając się na to, jaką nową plotkę mogą o nas wymyślić próżniacy. Rosjanie mają dobre przysłowie: «psy czekają — karawana jedzie dalej». Powinniśmy zapamiętać sobie to przysłowie, może się nam nieraz jeszcze przydać.¹⁴

Potępiamy subiektywizm w obu formach, dogmatyzmu i empiryzmu. Wyrządzają one wielką szkodę międzynarodowemu ruchowi komunistycznemu w kwestii queerowej, umożliwiając przemycenie burżuazyjnej ideologii, takiej jak postmodernizm i metafizyka seksualna do ruchu proletariackiego. Opieramy się na ustaleniach przewodniczącego Mao Tse-tunga:

Zarówno dogmatyzm, jak i rewizjonizm są sprzeczne z marksizmem. Marksizm z pewnością musi iść naprzód; musi się rozwijać wraz z praktyką i nie może stać w miejscu. Stałby się martwy, gdyby pozostał w stagnacji i stereotypach. Jednak nigdy nie wolno naruszać podstawowych zasad marksizmu, w przeciwnym razie zostaną popełnione błędy. Dogmatyzmem jest podejście do marksizmu z metafizycznego punktu widzenia i traktowanie go jako czegoś sztywnego. Negowanie podstawowych zasad marksizmu i negowanie jego uniwersalnej prawdy jest rewizjonizmem. Rewizjonizm jest jedną z form

---

¹⁴Stalin, *O walce z prawicowymi i «ultralewicowymi» odchyleniami* (1926) http://ciml.250x.com/archive/stalin/polish/stalin_1926_o_walce_z_prawicowymi_i_ultralewicowymi_odchyleniami_polish.pdf

ideologii burżuazyjnej. Rewizjoniści zaprzeczają różnicom między socjalizmem, a kapitalizmem, między dyktaturą proletariatu, a dyktaturą burżuazji. To, co oni opowiadają, to w rzeczywistości nie linia socjalistyczna, ale linia kapitalistyczna. W obecnych warunkach rewizjonizm jest bardziej zgubny niż dogmatyzm. Jednym z naszych aktualnych ważnych zadań na froncie ideologicznym jest krytyka rewizjonizmu.¹⁵

Wreszcie nalegamy na twórcze zastosowanie marksizmu, tak jak ustalił w syntezie maoizmu przewodniczący Gonzalo, kiedy odrzucił wszelkie dogmatyczne przejawy «obrony ideologii, klasy i ludu», która służy wyłącznie rozwojowi dogmatyczno–rewizjonistycznych postaw, idei, opinii, stanowisk, kryteriów i linii w międzynarodowym ruchu komunistycznym»

Aby lepiej zrozumieć maoizm i konieczność walki o niego, pamiętajmy o Leninie. Uczył nas, że gdy rewolucja posuwała się na wschód, wyrażała określone warunki, które – choć nie negowały zasad ani praw – były nowymi sytuacjami, których marksizm nie mógł zignorować, narażając rewolucję na klęskę. Pomimo oburzenia na to, co nowe ze strony pedantycznych i książkowych intelektualistów, którzy są wypchani liberalizmem i fałszywym marksizmem, jedyną słuszną i właściwą rzeczą, jaką można zrobić, jest zastosowanie marksizmu do konkretnych warunków i rozwiązanie nowych sytuacji i problemów, które każda rewolucja z konieczności tworzy. W obliczu przerażonej i faryzejskiej «obrony ideologii, klasy i ludu», którą głoszą

---

¹⁵Mao Tse-tung, [Przemówienie na Krajowej Konferencji na temat Pracy Propagandowej Komunistycznej Partii Chin \(1957\)](https://www.marxists.org/reference/archive/mao/elected-works/volume-5/mswv5_59.htm) https://www.marxists.org/reference/archive/mao/elected-works/volume-5/mswv5_59.htm

rewizjoniści, oportuniści i renegaci lub wściekłych ataków na marksizm dokonywanych przez brutalnych akademików i oszustów starego porządku, którzy są upadlani przez zgniłą burżuazyjną ideologię i ślepo bronią starego społeczeństwa, na którym pasożytują. Lenin powiedział też jasno, że rewolucja na Wschodzie przyniesie nowe i wielkie niespodzianki ku większemu zdumieniu wyznawców, którzy podążają tylko dobrze wydeptanymi ścieżkami, którzy nie są w stanie dostrzec nowego; i, jak wszyscy wiemy, ufał towarzyszom ze Wschodu, że rozwiążą problemy, których marksizm jeszcze wtedy nie rozwiązał.¹⁶

Uważamy, że głównym zagrożeniem dla międzynarodowego ruchu komunistycznego (MRK) w kwestii queerowej jest subiektywizm, a nie rewizjonizm. Te partie i organizacje, które przyjęły postmodernistyczne idee, aby rozpatrzyć kwestię queerową, należą do prawicy MRK, a nie jego lewicy. Partie i organizacje lewicowe przyjmują generalnie stanowisko dogmatyczne i odmawiają udzielenia twórczej odpowiedzi na pytanie, zamiast tego obstając przy starych i uprzedzonych ideach, które krążyły w ruchu od ponad wieku, ale które nigdy nie znalazły uzasadnienia na podstawie marksizmu. Wzywamy towarzyszy i towarzyszki, aby skorygowali swoje subiektywistyczne podejście, by uczciwie i pilnie zbadali kwestię queer na podstawie marksizmu–leninizmu–maoizmu. Osoby te powinny podjąć samokrytykę za błędy popełnione z powodu utrzymywania starych i niepoprawnych pozycji.

Nie chodzi o to, by lekceważyć szkodliwy wpływ postmodernizmu, w szczególności «teorii queer», z którą niestety dzielimy ważny termin teoretyczny. Niektóre partie i organizacje są dotknięte tymi ideami,

---

¹⁶Komitet Centralny Komunistycznej Partii Peru, *Dokumenty Podstawowe* (1988) http://library.redspark.nu/1988_-_Fundamental_Documents

ponieważ przyjęły idee drobnomieszczańskie jako robotnicze, zamiast próbować odpowiedzieć na kwestię queerową w oparciu o marksizm. Jak uczy nas przewodniczący Mao, empiryzm i dogmatyzm to dwie strony tego samego, subiektywistycznego medalu, co odzwierciedla tezę Stalina o bliźniaczym charakterze prawicowego i «lewicowego» oportunistów; zarówno metafizyka płciowa, jak i postmodernistyczna «teoria queer» skutecznie zaprzeczają, jakoby marksizm był w stanie odpowiedzieć na pytanie o queer, co neguje charakter marksizmu jako wszechmocnej nauki.

Ten dokument jest więc naszą próbą stworzenia podstaw do kreatywnego zastosowania marksizmu. Niemniej jednak jest to próba ograniczona, ponieważ kwestia queerowa wymaga jeszcze długiego okresu na rozwinięcie się poprzez praktykę, poznanie i jeszcze więcej praktyki, którą należy przeanalizować i zsyntetyzować, aby dalej rozwijać marksizm w tym aspekcie.

Pochodzenie i rozwój patriarchalnego ucisku osób queerowych

Patriarchalny ucisk osób queerowych ma swoje korzenie w patriarchalnej rodzinie i patriarchalnym ucisku kobiet, które pojawiły się wraz z własnością prywatną i państwem. Dlatego jego początki i rozwój należy analizować w ścisłym związku z tymi podstawowymi problemami. Konieczne jest studiowanie też marksizmu na temat genezy i rozwoju patriarchalnego ucisku kobiet, ponieważ jest to ważne zagadnienie dla zrozumienia również kwestii queerowej.

Pochodzenie patriarchy, społeczeństwa klasowego i państwa

Założyciele marksizmu, Karol Marks i Fryderyk Engels, udowodnili, że patriarchy powstał obok własności prywatnej i państwa. Miał umożliwić dziedziczenie własności przez mężczyzn i reprodukcję siły roboczej. Patriarchalny ucisk os. queerowych zaczyna się więc w tym samym momencie: *w momencie ustanowienia patriarchalnej rodziny.*

Społeczeństwo pierwotne było społeczeństwem bez wyzysku i ucisku. W swoim niższym stadium, ludzkość nie oddzieliła się jeszcze całkowicie od natury. Postęp społeczny opierał się na ewolucji, podczas gdy praca odgrywała jedynie drugorzędą rolę. Pierwotne odmiany ludzkie, takie jak Neandertalczycy (*Homo Neanderthalensis*) i jeszcze nie anatomicznie współcześni Ludzie Rozumni (*Homo Sapiens*), rozwinęły biseksualność i tabu kazirodztwa jako sposoby na rywalizację z innymi plemionami i odmianami. Pozwoliło to na adopcję sierot i eliminację chorób genetycznych. W końcu, pozostał tylko Człowiek Rozumny

(*Homo Sapiens*). Nie ma dowodów na niechęć do queerów w pierwotnym społeczeństwie, za to wiele dowodów wskazuje na biseksualność jako główną formę ludzkiej seksualności. Wszystkie naczelne obserwowalne w naturze mają tendencje biseksualne, przy czym szympansy bonobo (Pan Paniscus) są w pełni biseksualne; Neandertalczycy byli zwykle chowani razem z partnerami obydwu płci, przy czym główną hipotezą było to, że wszyscy byli biseksualni; pomimo wpływu patriarchy na tożsamość seksualną cywilizowanych ludzi, badania amerykańskiego seksuologa Alfreda Kinseya, opublikowane odpowiednio w 1948 i 1953 roku, wykazały, że:

[...] ludzie na ogół nie są całkowicie homoseksualni lub całkowicie heteroseksualni, ale raczej istnieje kontinuum seksualne, w którym ludzie nie mieszczą się na krańcach skali (wyłącznie heteroseksualni lub wyłącznie homoseksualni), ale bliżej środka. Innymi słowy, jeśli ocena 1 wskazuje na całkowitą heteroseksualność, a 5 na całkowitą homoseksualność, większość osób określiłaby się jako 2 lub 4.¹⁷

Kiedy ludzkość weszła na wyższy poziom społeczeństwa prymitywnego – barbarzyństwa – praca stała się decydująca dla rozwoju społeczeństwa. Odkrycie narzędzi, ognia, łowiectwa, rolnictwa, pasterstwa i obróbki metali pozwoliło na wytworzenie nadwyżki produktów ludzkiej pracy, a podział pracy między mężczyznę i kobietę przekształcił się w podział klasowy między właścicielami i niewolnikami, podział karmiony przez patriarchalny model rodziny właścicieli niewolników i wspierany przez państwo niewolnicze.

---

¹⁷Los Angeles Research Group, [Ku naukowej analizie kwestii gejowskiej](https://www.marxists.org/history/erol/ncm-3/gay-question/index.htm) (1974) <https://www.marxists.org/history/erol/ncm-3/gay-question/index.htm>

Ten rozwój niósł ze sobą tabu przeciwko «odstępstwom» od norm rodzinnych. Niemcy opisani przez Tacyta, zabijali homoseksualistów¹⁸. Jednak nie wszędzie tak było. Wśród plemion celtyckich, które zamieszkiwały obszar od Irlandii po Anatolię, w tym Szwajcarię, homoseksualność była akceptowana jak każda inna forma miłości. Arystoteles w 340 roku przed naszą erą zauważył:

[...] to się stało u wielu wojowniczych ludów, z wyjątkiem Celtów i może niektórych innych, u których otwarcie uznaje się stosunki miłosne między mężczyznami.¹⁹

A w Cyklu Ulsterskim, pracy szczegółowo opisującej staroirlandzką mitologię, opowiedziana jest historia o Ferdiadzie i Cúchulainnie, w której dwaj wojownicy walczą przez 7 dni, opatrując nawzajem swoje rany w nocy. Kiedy Ferdiad zmarł, Cúchulainn wykrzyknął:

Drogi mi twój szlachetny rumieniec;
Droga urodziwa, doskonała forma;
Drogie oko, niebiesko-szare i jasne;
Drogie twe mądrości i słowa!²⁰

Możemy zatem stwierdzić, że w prymitywnym społeczeństwie celtyckim nie było patriarchalnego ucisku takich ludzi, nie było kategoryzacji

---

¹⁸Tacyt, *Germania* XII: *Wolno przed wiec skarżyć też, i na gardło pozywać. Różnica kar wedle występku. Zdrajców i zbiegów na drzewach wieszają; tchórzów i niewieściuchów i bezecnych cieleśników w błocie i bagnie narzuconym wierzch pletniakiem nurzą.* (tłum. Władysław Okęcki) [przyp. tłum.]

¹⁹Arystoteles, *Ustrój Lacedemończyków* (ok. 340 p.n.e.) <http://www.biblioteka.kijowski.pl/arystoteles/polityka.pdf>

²⁰Nieznany, *Táin czyli Uprowadzenie stad z Cuailnge* <http://adminstaff.vassar.edu/stta/ylor/Cooley/Ferdiad.html>

«odmienności» jako «zbożenia». Akceptowano lesbijki i zawierano małżeństwa homoseksualne. Jakkolwiek samodzielny rozwój Helwetów w Szwajcarii został przerwany przez podbój rzymski i narzucenie szczególnie *rzymskiej* formy patriarchatu.

Omawiając kwestię powstania państwa związanego z patriarchatem i własnością prywatną, Lenin stwierdził:

W społeczeństwie pierwotnym, kiedy ludzie żyli w małych grupach rodzinnych i byli jeszcze na najniższych etapach rozwoju w stanie zbliżonym do dzikości — epoki, od której współczesne, cywilizowane społeczeństwo ludzkie dzieli kilka tysięcy lat — nie było jeszcze żadnych oznak istnienia państwa. Odnajdujemy przewagę zwyczaju, autorytetu, szacunku, władzy, jaką cieszą się starsi klanu; znajdujemy tę władzę przyznawaną kobietom — pozycja kobiet wtedy nie była taka, jak sytuacja uciskanej kobiety dzisiaj — nigdzie nie znajdujemy specjalnej kategorii ludzi, którzy są wydzieleni, by rządzić innymi i dla dobra i celu rządzenia, systematycznie i stale władają pewnym aparatem przymusu, aparatem przemocy, takim, jaki jest reprezentowany w chwili obecnej, jaki wszyscy uświadamiacie sobie, przez uzbrojone oddziały wojskowe, więzienia i inne środki podporządkowania woli innych siłą — wszystko to, co stanowi istotę państwa.²¹

W społeczeństwie pierwotnym istniał powszechny system instytucji «trzeciej płci». Były to systemy akceptacji i szacunku dla osób, które dziś byłyby rozumiane jako queerowe: homoseksualne, biseksualne,

---

²¹Lenin, «Państwo» – Wykład wygłoszony na Uniwersytecie Swierdłowa 11 lipca 1919 <https://www.marxists.org/archive/lenin/works/1919/jul/11.htm>

transpłciowe, aseksualne, interpłciowe, niebinarne itp. Instytucje te w wielu przypadkach przetrwały w społeczeństwie klasowym i dziś walczą o to, by utrzymać swoje tradycyjne prawa i przywileje przeciwko ekspansji kapitalizmu w Trzecim Świecie. Instytucje «trzeciej płci» w prymitywnym społeczeństwie były jednocześnie wyrazem przywilejów przyznanych os. queerowym, a także wyrazem wyłaniającej się sprzeczności między os. queerowymi a niequeerowymi w ramach rodzącej się rodziny patriarchalnej. Przed pojawieniem się patriarchy nie było czegoś takiego jak «osoby queerowe», ponieważ taka kategoria implikuje system patriarchalnego ucisku, w którym mężczyźni są ciemężycielami, a kobiety ciemężonymi, gdzie «rozbieżnych» można zidentyfikować i uciskać komplementarnie do kobiet.

Różne kultury miały różnego rodzaju instytucje «trzeciej płci», z różnym stopniem odrzucenia, akceptacji, a nawet przywilejów związanych z byciem taką osobą. W wielu kulturach tradycyjne role kojarzone z osobami queerowymi przetrwały w czasach patriarchy, z czasem stając się coraz bardziej restrykcyjne. Na przykład odłamki ceramiki znalezione w pobliżu Teb pochodzące z lat 2000–1800 p.n.e wymieniają trzy różne rodzaje ludzi: męski, żeński i sekhet.

Hiszpańscy konkwistadorzy w XVIII wieku zauważyli, że wśród rdzennych Kalifornijczyków byli:

indiańscy mężczyźni, którzy zarówno tutaj, jak i dalej w głąb lądu, są obserwowani w stroju, ubiorze i charakterze kobiet [którzy] uchodzą za sodomitów [i] cieszą się wielkim szacunkiem.²²

---

²²Don Pedro Fages, *Historyczny, polityczny i naturalny opis Kalifornii* (1775) <https://www.jstor.org/stable/pdf/25011601.pdf>

Istnieje wiele innych relacji szczegółowo opisujących istnienie do siedmiu różnych ról płciowych w jednym amerykańskim plemieniu, które przetrwało do dnia dzisiejszego. Oprócz przykładów takich jak *muxe* wśród ludu Zapoteków w Meksyku, którzy stanowią około 6% populacji w niektórych społecznościach i są biologicznymi mężczyznami, którzy żyją podobnie do kobiet. Plemię Dineh w Ameryce Północnej rozpoznaje cztery płcie: męski mężczyzna, kobiecy mężczyzna, męska kobieta i kobieca kobieta.

Te i inne tradycyjne instytucje «trzeciej płci» są obecne w wielu krajach Trzeciego Świata, ponieważ patriarchalny ucisk feudalizmu lub półfeudalizmu, choć bardziej brutalny, jest również mniej usystematyzowany niż ucisk kapitalizmu. W Albanii są *burrnesha*, czyli «zaprzysiężone dziewice»; «biologiczne kobiety», które żyją całkowicie jak mężczyźni, kosztem przysięgi czystości. W Azji Południowej istnieją *hidźry*, na wpół religijne wspólnoty osób, które żyją jako kobiety. W Tajlandii *kathoey* pełnią rolę trzeciej płci, ale walczą o uznanie ich za kobiety. A wśród ludu Ndongo z Angoli, który miał własne królestwo przed podbojem portugalskim, są *chibados*, biologiczni mężczyźni, którzy żyją jak kobiety, są uważane za kastę samą w sobie, kastę potężnych szamanek które były zatrudniane przez królową Nzinga z Ndongo jako dowódczynię w armii i konkubiny.

Takie instytucje trzeciej płci są reliktem okresu przed patriarchalnym uciskiem osób queerowych, przetrwały do dnia dzisiejszego dzięki ciągłemu istnieniu feudalizmu lub nawet przedfeudalnych sposobów produkcji w Trzecim Świecie, ponieważ patriarchalne normy przedkapitalistycznych trybów produkcji są mniej usystematyzowane. Nie możemy jednak rozumieć instytucji trzeciej płci jako czegoś postępowego; są legalną i szanowaną częścią społeczeństwa, w którym istnieją, muszą być broniące przed pogromową przemocą, jaką

kapitalizm generuje w służbie imperializmu, ale nie są częścią proletariackiego rozwiązania kwestii queerowej i muszą być postrzegane jako część półfeudalnej bazy i nadbudowy. Proletariat ma swoje rozwiązanie, które będziemy dalej rozwijać. Instytucje «trzeciej płci» sugerują istnienie sprzeczności w społeczeństwie barbarzyńskim: sprzeczność między os. queerowymi, a niequeerowymi, które nie istniały w pierwotnym społeczeństwie i stały się antagonistyczne z pojawieniem się cywilizowanego społeczeństwa.

Podsumowując, bycie os. queerową było dominującym sposobem seksualności w czasach pierwotnych, podczas gdy stało się drugorzędym sposobem w okresie barbarzyństwa, kładąc podwaliny pod patriarchalny ucisk. Biseksualność jest naturalną formą ludzkiej seksualności, którą zmieniło istnienie patriarchy; tak więc, choć istnieje biologiczne podłoże queerowości, aspekt społeczny jest głównym czynnikiem decydującym o tym, czy ktoś jest os. queerową, czy nie.

Moment przejścia od społeczeństwa prymitywnego do niewolnictwa, będący momentem powstania własności prywatnej, państwa i rodziny patriarchalnej, Engels opisał następująco:

W miarę jednak, jak zwiększały się bogactwa, dawały one mężczyźnie, z jednej strony, ważniejsze stanowisko w rodzinie niż kobiecie, z drugiej zaś — wywoływały chęć wykorzystania tego wzmocnionego stanowiska dla obalenia na korzyść dzieci tradycyjnego systemu dziedziczenia. To jednak nie dało się zrobić, póki uznawano pochodzenie według prawa macierzystego. A więc prawo macierzyste musiało być obalone i zostało obalone. Nie było to wcale tak trudne, jak to się nam dzisiaj zdaje. Albowiem ta rewolucja — jedna z najdonioślejszych, jaką przeżyli ludzie — mogła się dokonać nie dotknąwszy nikogo z żyjących

członków rodu. Wszyscy członkowie rodu mogli pozostać nadal tym, czym byli. Wystarczała zwykła decyzja, że w przyszłości potomkowie męskich członków rodu pozostają w rodzie, potomkowie żeńskich natomiast mają być wykluczeni, przechodząc do rodu swego ojca. Tym samym uznanie pochodzenia według linii żeńskiej i macierzyste prawo dziedziczenia zostało obalone i wprowadzono uznawanie pochodzenia w linii męskiej i ojcowskie prawo dziedziczenia. [...]

Obalenie prawa macierzystego było wszechświatową historyczną klęską rodzaju żeńskiego. Mężczyzna ujął w swe ręce również ster domu, kobieta została poniżona, uciemżona, stała się niewolnicą jego namiętności i zwykłym narzędziem do rodzenia dzieci. To poniżające stanowisko kobiety, występujące wyraźnie u Greków okresu bohaterskiego, a jeszcze bardziej okresu klasycznego, zaczęto stopniowo upiększać i maskować, w niektórych miejscach nadawano mu formy łagodniejsze, nigdzie jednak bynajmniej nie zostało ono zniesione.

Pierwszy skutek nowo ustalonego samowładztwa mężczyzny widoczny jest w powstającej teraz przejściowej formie rodziny patriarchalnej.²³

Czy trudno zrozumieć, że taka systematyzacja patriarchalnego ucisku kobiet wymagała także systematyzacji ucisku tych, którzy odbiegają od patriarchalnych schematów? Osoby queerowe narodziły się dokładnie w tym samym momencie, w którym miała miejsce «wszechświatowa historyczna klęską rodzaju żeńskiego», ponieważ w rodzinie *nie może być przymusowego ciemieżcy i ciemieżonego bez systemu karania tych, którzy odmawiają udziału.*

---

²³Fryderyk Engels, *Pochodzenie rodziny, własności prywatnej i państwa* (1884) <https://www.marxists.org/polski/marks-engels/1884/pochodzenie/index.htm>

Niewolnictwo i patriarchalna opresja osób queerowych

Wraz z ustanowieniem niewolnictwa, państwa niewolniczego i patriachatu, konieczne stało się usystematyzowanie obyczajów seksualnych prymitywnego społeczeństwa i skodyfikowanie ich jako prawa i religii. Jeśli kultura była antagonistyczna wobec os. queerowych przed powstaniem społeczeństwa niewolniczego, nic się nie zmieniało; gdy kultura akceptowała os. queerowe, musiała przynajmniej ograniczyć swoją akceptację, aby patriarchalno-właścicielska rodzina nadal funkcjonowała. W ten sposób powstała kategoria «queerowości» («dziwaczności»), jako kategoria tych osób, które odbiegają jakościowo od norm i praw rodziny patriarchalnej, chociaż ta kategoria miała różne nazwy lub w ogóle jej nie miała.

Podkreślamy: chodzi o osoby, które różnią się jakościowo, tzn. takie, które nie są w stanie należeć do rodziny patriarchalnej w społeczeństwie, w którym żyją. Ci, którzy różnią się ilościowo, mogą doświadczać drwin lub szykan, ale nie podlegają całemu systemowi patriarchalnego ucisku. Istnieje zatem kluczowa różnica między os. queerowymi i niequeerowymi, które odbiegają od pewnych norm lub praw.

We wczesnej fazie niewolnictwa, państwo obejmowało obszar jednego lub kilku miast. Niewolnicy i niewolnice były wspólną własnością obywateli lub własnością prywatną jakiejś rodziny. Kobiety były podporządkowane mężom i ojcom przez rodzinę. Starożytna Grecja jest typowa dla tego etapu niewolnictwa. W starożytnej Grecji patriarchalny ucisk osób queerowych zaczął się jako uzupełnienie wyzysku i ucisku kobiet. Mężczyzna mógł być homoseksualny, jeśli spełniał swój obowiązek męża, ojca dzieci, a bycie partnerem pasywnym podczas seksu było niezbyt mile widziane, ponieważ degradowało to go do stanu

kobiety. Partnerem pasywnym powinien być tylko niewolnik lub dziecko. Był to nikczemny system pederastii, jedyna akceptowana forma homoseksualności. Niemniej jednak, nie było to prawem. Z drugiej strony, lesbijskość była dozwolona a w niektórych przypadkach celebrowana, ale tylko wśród tych kobiet, które albo posiadały własność (jak poetka Safona), albo nie mogły wyjść za mąż (jak kapłanki).

Rzymski podbój Szwajcarii przyniósł ze sobą niewolniczy sposób produkcji, państwo i patriarchy. Lenin charakteryzuje niewolniczy sposób produkcji w odniesieniu do tego państwa:

[...] państwo niewolnicze, aparat, który dał właścicielom władzę i umożliwił im panowanie nad stanem niewolniczym. Zarówno społeczeństwo, jak i państwo były wówczas znacznie mniejsze niż obecnie, posiadały nieporównywalnie słabszy aparat komunikowania — nowoczesnych środków komunikowania wówczas nie było. Góry, rzeki i morza były niepomiarne większymi przeszkodami niż obecnie, a tworzenie państwa ograniczało się do znacznie węższych granic geograficznych. Słaby technicznie aparat państwowy służył państwu zamkniętemu w stosunkowo wąskich granicach i wąskim kręgu działania. Niemniej jednak istniał aparat, który zmuszał stan niewolniczy do pozostania w niewoli, który sprawiał, że jedna część społeczeństwa była podporządkowana i uciskana przez inną. Nie można zmusić większej części społeczeństwa do systematycznej pracy na rzecz drugiej części społeczeństwa bez stałego aparatu przymusu. Dopóki nie było klas, nie było takiego aparatu. Kiedy pojawiły się klasy, wszędzie i zawsze, w miarę jak ten podział rósł i zacieśniał się, pojawiała się też specjalna instytucja — państwo.²⁴

---

²⁴Lenin, «Państwo» – Wykład wygłoszony na Uniwersytecie Swierdłowa 11 lipca 1919 <https://www.marxists.org/lenin/works/1919/07/07-11.htm>

Z charakterystyki państwa Lenina jako «państwa ograniczonego stosunkowo wąskimi granicami i wąskim kręgiem działania» możemy również zrozumieć charakter patriarchy jako czegoś mniej usystematyzowanego, ze stosunkowo wąskimi granicami i wąskim kręgiem działania, jednak koniecznego do utrzymania niewolnictwa jako sposobu produkcji.

Patriarchat pełnił dwie funkcje:

1. Reprodukacja niewolników.
2. Przeniesienie majątku w drodze dziedziczenia.

Była to ekonomiczna podstawa patriarchy w Cesarstwie Rzymskim. Wymagało to ustanowienia pewnych norm płciowych, «zestawu stosunków społecznych», jak to ujął przewodniczący Gonzalo, określających, kim był mężczyzna i kim była kobieta w społeczeństwie rzymskim. To również ustanowiło warunek do bycia os. queerową.

Sytuacja osób queerowych w Rzymie polegała na stale rosnących restrykcjach narzucanych jako normy kulturowe i prawa polityczne — krótko mówiąc: na ucisku. Podczas gdy homoseksualność została bezwarunkowo zaakceptowana pod rządami celtyckimi, stała się warunkowa pod rządami rzymskimi i musiała służyć zachowaniu niewolnictwa. Kobieta nie może być homoseksualna, bo to neguje jej rolę matki. Lesbijka Safona, czczona w Grecji, została wyśmiana jako «pożądliva» i «męska» a lesbijskość potępił Owidiusz:

pragnienie nikomu nie znane, dziwaczne, nowe [...] wśród wszystkiego zwierza żadne samice nie są ogarnięte pragnieniem samicy²⁵

Mężczyzna mógł być homoseksualny, ale straciłby wszelki szacunek i prawa, gdyby został spenetrowany; w ten sposób dopuszczalną formą męskiej homoseksualności była penetracja chłopca lub niewolnika przez właściciela (czyli gwałt), a wszystko inne było uważane za dziwaczne, a sprawcy byli uciskani. Tak więc akceptowana homoseksualność w Rzymie była częścią patriarchatu, a homoseksualność niepatriarchalna była uciskana. Ponadto usztywniono role mężczyzny i kobiety, a osoby, które od nich odchodziły, były uciskane; jako przykład możemy przytoczyć Heliogabal, która była osobą transpłciową i całkiem możliwe, że została zamordowana za bycie queer.

Wraz z rosnącym wpływem chrześcijaństwa, ideologicznej nadbudowy feudalnej klasy właścicieli ziemskich, która coraz bardziej rozwijała się w germańskich częściach Cesarstwa Rzymskiego, idea «akceptowalnej» homoseksualności została całkowicie zmiądzona. W III wieku uchwalono prawa regulujące związki homoseksualne; od IV wieku spenetrowani mężczyźni mieli być paleni żywcem; po rewolucjach feudalnych zarówno na germańskim Zachodzie, jak i we Wschodnim Cesarstwie Rzymskim, homoseksualność została całkowicie zdelegalizowana przez cesarza Justyniana Pierwszego w V wieku.

Podsumowując, niewolnictwo ustanowiło usystematyzowany patriarchalny ucisk osób queerowych, najpierw poprzez ustanowienie wrogich queerom norm kulturowych (jak w Grecji), a następnie przez ustanowienie coraz bardziej restrykcyjnych praw (jak w Rzymie).

---

²⁵Owidiusz, *Metamorfozy* (8 n.e) <https://ovid.lib.virginia.edu/trans/Metamorph9.htm>

Feudalizm i patriarchalna opresja osób queerowych

Rewolucje feudalne w Europie doprowadziły do upadku Cesarstwa Rzymskiego na zachodzie i powstania Bizancjum z jego wschodnich obszarów. Panująca ideologia feudalnej Europy została mocno ugruntowana jako chrześcijaństwo, które odziedziczyło silne idee patriarchalne zarówno z judaizmu, jak i późniejszych wpływów germańskich. Charakteryzując państwo feudalne Lenin powiedział:

Zmiana formy wyzysku przekształciła państwo niewolnicze w państwo feudalne. Miało to ogromne znaczenie. W społeczeństwie niewolniczym niewolnik nie ma żadnych praw i nie jest uważany za istotę ludzką; w społeczeństwie feudalnym chłop jest przywiązany do ziemi. Naczelnym znakiem pańszczyzny było to, że chłopów (a w tym czasie chłopci stanowili większość; ludność miejska była bardzo słabo rozwinięta) uważano za przywiązanych do ziemi — stąd pojęcie pańszczyzny. Chłop mógł pracować dla siebie określoną liczbę dni na działce przydzielonej mu przez właściciela; w inne dni chłop-poddany pracował dla swego pana. Istota społeczeństwa klasowego pozostała: społeczeństwo było oparte na wyzysku klasowym. Tylko właściciele ziemscy mogli cieszyć się pełnią praw; chłopci nie mieli żadnych praw. W praktyce ich stan niewiele różnił się od stanu niewolników w państwie niewolniczym. Tym niemniej otwarła się szersza droga dla ich emancypacji, dla emancypacji chłopów, ponieważ chłop pańszczyźniany nie był uważany za bezpośrednią własność obszarnika. Mógł część swojego czasu pracować na własnej działce, mógł, że tak powiem, w pewnej mierze należeć do siebie; a wraz z szerszymi możliwościami

rozwoju wymiany i stosunków handlowych system feudalny ulegał stopniowej dezintegracji, a zakres emancypacji chłopstwa stale się poszerzał. Społeczeństwo feudalne było zawsze bardziej złożone niż społeczeństwo niewolnicze. Nastąpił większy element rozwoju handlu i przemysłu, co już w tamtych czasach prowadziło do kapitalizmu. W średniowieczu dominował feudalizm. I tu też zmieniały się formy państwowe, tu też znajdujemy zarówno monarchię, jak i republikę, choć ta ostatnia była znacznie słabiej wyrażona. Ale zawsze feudalnego właściciela ziemskiego uważano za jedyne władcę. Chłopi pańszczyźniani byli całkowicie wyłączeni ze wszystkich praw politycznych.²⁶

W społeczeństwie feudalnym patriarchat ewoluował, aby dostosować się do sposobu produkcji. To dostosowanie nie wszędzie było takie samo, a patriarchat feudalny, choć w istocie taki sam, w zależności od cech kulturowych, przybierał różne formy w różnych częściach świata. Dużą rolę w tym procesie odegrało ustanowienie zorganizowanych religii.

Feudalno-patriarchalny ucisk os. queerowych przybierał różne formy w zależności od kulturowej bazy danego feudalnego społeczeństwa i państwa. W Europie ideologia chrześcijańska podsyciała queerowo-antagonistyczne normy panujące w Niemczech, co doprowadziło do ustanowienia surowej kary za wszelkie formy queerowości. W katolickiej Europie przybrało to formę przepisów dotyczących sodomii, które w równym stopniu kryminalizowały każdy seks nieprokreacyjny (co oczywiście skutkowało kryminalizacją seksu queerowego i tylko niektórych form seksu niequeerowego). W średniowiecznej Francji seks między mężczyznami był najpierw karany

---

²⁶Lenin, «Państwo» – Wykład wygłoszony na Uniwersytecie Swierdłowa 11 lipca 1919 <https://www.marxists.org/archive/lenin/works/1919/jul/11.htm>

kastracją, potem rozczłonkowaniem, a następnie spalaniem; seks lesbijski był karany rozczłonkowaniem, a następnie spalaniem, co pokazuje, że lesbijskość była postrzegana jako większe zagrożenie, ponieważ całkowicie negowała rodzinę feudalno-patriarchalną. Jednak wraz z Tomaszem z Akwinu w XIII wieku, chrześcijański queer-antagonizm osiąga jakościowo wyższy poziom poprzez potępienie pociągu homoseksualnego, a nie seksu, jako grzechu samego w sobie. Prześladowanie osób queerowych wzmacnia się wraz z pojawieniem się luteranizmu i monarchii absolutystycznych, które przyniosły ze sobą praktykę palenia czarownic, w tym palenia żywcem queerów. Z nierzemnej praktyki palenia czarownic pochodzi angielski termin «faggot»²⁷, który odnosi się do praktyki Tudorów, polegającej na używaniu gejów jako «podpałki» do stosów na których palono czarownice. To także trafna metafora relacji między patriarchalnym uciskiem kobiet, a queerami.

W feudalnych Chinach i w świecie islamskim system patriarchalnego ucisku queerów był inny. W tych miejscach queerowe relacje były powszechne wśród chłopstwa, a wśród klasy arystokratycznej były akceptowane, o ile zaangażowane osoby uczestniczyły również w rodzinach feudalno-patriarchalnych i wychowywały dzieci. Zarówno historycy Ssu-ma Chien, jak i Pan Ku mówią o queerowych cesarzach i przywódcach wojskowych, a powieść «Sen o Czerwonej Komnacie» zawiera kilka postaci biseksualnych. W prowincji Fukien istniał powszechny system nieheteronormatywnych małżeństw wśród chłopstwa, który zniknął dopiero w XIX wieku. Jednak za czasów dynastii Ming wprowadzono również prawa o sodomii, które zostały wzmocnione podczas późniejszych rządów Mandżurów.

Widać stąd, że patriarchyat feudalny niekoniecznie oznaczał ostre

---

²⁷angielski odpowiednik słowa «pedał» [przyp. tłum.]

antyqueerowe represje, jakie istniały w średniowiecznej Europie. Jednak dozwolone były tylko te formy homoseksualizmu, które nie przeszkadzały w reprodukcji siły roboczej i dziedziczeniu własności. To właśnie specyficzna ideologia chrześcijaństwa przyniosła ze sobą ostre antyqueerowe poglądy, które utrzymywały się w Europie w okresie feudalizmu i które odziedziczył imperializm.

Podwójna opresja osób queerowych

W społeczeństwie kapitalistycznym queerowie są uciskani podwójnie: jako proletariusze i jako queerowie. Nie ma osobnego ekonomicznego wyzysku queerów poza ich wyzyskiem jako proletariuszy; ekonomiczna podstawa patriarchalnego podwójnego ucisku queerów leży w burżuazyjno–patriarchalnej nuklearnej rodzinie oraz patriarchalnym podwójnym ucisku kobiet w kapitalizmie. Uchwycenie też marksizmu o patriarchalnym podwójnym wyzysku kobiet jest konieczne, ponieważ odsłania rozumienie kwestii queerowej.

Patriarchalna rodzina burżuazyjna

W społeczeństwie kapitalistycznym patriarchy charakteryzuje się podwójnym wyzyskiem kobiet. Ich włączenie do pracy w przemyśle kładzie podstawy pod ich upolitycznienie, a tym samym emancypację. Niestety nie mogą wyzwolić się w kapitalizmie, który wciąż musi spełniać następujące warunki: 1) reprodukcji pracy; 2) dziedziczenie majątku. W ten sposób powstaje rodzina burżuazyjna:

Na czym się opiera współczesna, burżuazyjna rodzina? Na kapitale, na prywatnym dorobku. *W pełni rozwinięta rodzina istnieje tylko dla burżuazji; ale jej uzupełnieniem jest przymusowy brak rodziny u proletariuszy i publiczna prostytutka.*

Burżuazyjna rodzina zniknie naturalnie ze zniknięciem tego swego uzupełnienia, a jedno i drugie przestanie istnieć ze zniknięciem

kapitału.²⁸

Ponieważ rodzina burżuazyjna opiera się na dziedziczeniu własności prywatnej, w pełni istnieje tylko wśród burżuazji. W tym sensie proletariat ma «przymusowy brak rodziny». Jednak wśród proletariatu istnieje rodzina patriarchalna, która służy reprodukcji pracy. To właśnie ta burżuazyjna rodzina jest podstawą ekonomiczną patriarchalnego ucisku osób queerowych – podczas gdy burżuje mogą być queerowi tak długo, jak długo się żenią, rozmnażają się i zachowują się publicznie we «właściwy» sposób, proletariackie os. queerowe nie mogą, ponieważ muszą stale koncentrować się na reprodukcji jak największej ilości siły roboczej dla kapitalistów. W ten sposób powstaje specyficznie kapitalistyczny podwójny ucisk ludzi queerowych: ucisk jako proletariusz oraz ucisk jako queer. Ten ucisk jako queer przybiera różne formy: prawa o sodomii, przymusowa bezdomność, bezrobocie, prostytutka, przemoc domowa i ulubione przez burżuazję krajów, w których prawa os. queerowych zostały ustanowione *tylko formalnie*: pogromowa przemoc dokonywana przez lumpów sterowanych patriarchalną ideologią. Jednak w społeczeństwie kapitalistycznym nie znajdujemy *osobnego* podwójnego wyzysku osób queerowych; ekonomiczną podstawą ucisku queerów jest podwójny wyzysk i ucisk kobiet, poza tym nie ma specjalnego wyzysku osób queerowych oprócz jako proletariuszy.

---

²⁸Karol Marks i Fryderyk Engels, *Manifest komunistyczny* (1848) <https://web.archive.org/web/20180127223741/http://www.filozofia.uw.edu.pl/skfm/publikacje/marks-engels01.pdf>

Państwowa opresja queerów

Charakteryzując społeczeństwo kapitalistyczne w odniesieniu do państwa, Lenin powiedział:

Aby zrozumieć walkę, która została rozpoczęta przeciwko światowemu kapitałowi, aby zrozumieć istotę państwa kapitalistycznego, musimy pamiętać, że gdy państwo kapitalistyczne wystąpiło przeciwko państwu feudalnemu, przystąpiło do walki pod hasłem wolności. Zniesienie feudalizmu oznaczało wolność dla przedstawicieli państwa kapitalistycznego i służyło ich celom, ponieważ załamywała się pańszczyzna, a chłopcy uzyskali możliwość pełnego posiadania ziemi, którą nabyli za odszkodowanie lub w części za odpuszczony czynsz — nie interesowało to państwa: chroniło ono własność bez względu na to, jak powstała, ponieważ państwo opierało się na własności prywatnej. Chłopi stali się prywatnymi właścicielami we wszystkich nowoczesnych cywilizowanych państwach. Nawet gdy właściciel oddawał część swojej ziemi chłopu, państwo chroniło własność prywatną, wynagradzając gospodarza odszkodowaniem, sprzedając za pieniądze. *Państwo niejako zadeklarowało, że w pełni zachowa własność prywatną i zapewniło mu wszelkie wsparcie i ochronę. Państwo uznawało prawa własności każdego kupca, przemysłowca i fabrykanta. I to społeczeństwo, oparte na własności prywatnej, na potęgze kapitału, na całkowitym podporządkowaniu pozbawionych własności robotników i mas pracujących chłopstwa, głosiło, że jego panowanie opiera się na wolności. Walcząc z feudalizmem proklamowała wolność własności i było szczególnie dumne z tego, że rzekomo przestało być państwem*

klasowym.

Jednak państwo nadal było maszyną, która pomagała kapitalistom w podporządkowywaniu biednych chłopów i klasy robotniczej. Ale na pierwszy rzut oka wydawało się wolne. Proklamowano powszechne prawo wyborcze i deklarowano przez orędowników, kaznodziejów, uczonych i filozofów, że nie ma państwa klasowego. Nawet teraz, kiedy Socjalistyczne Republiki Radzieckie zaczęły z nim walczyć, oskarżają nas o naruszanie wolności, o budowanie państwa opartego na przymusie, o tłumieniu jednych przez drugich, podczas gdy oni reprezentują ludowe państwo demokratyczne. A teraz, kiedy rozpoczęła się światowa rewolucja socjalistyczna i właśnie wtedy, gdy rewolucja ta odniosła sukces w niektórych krajach, kiedy walka z kapitałem światowym stała się szczególnie zaostrowana, kwestia państwa nabrała największego znaczenia i stała się, można by rzec, najbardziej paląca, będąca przedmiotem wszelkiej kwestii politycznej i wszystkich politycznych sporów współczesności.²⁹

W szczególności charakteryzując szwajcarskie państwo kapitalistyczne, z jego reakcyjnymi bojówkami i otwartymi rządami kapitalistów finansowych i podkreślając potrzebę rewolucji socjalistycznej:

[...] mówisz, że twoje państwo jest wolne, podczas gdy w rzeczywistości, dopóki istnieje własność prywatna, twoje państwo, nawet jeśli jest republiką demokratyczną, jest tylko maszyną używaną przez kapitalistów do tłumienia robotników i im bardziej wolne państwo, tym jaśniej jest to wyrażone. Przykładami tego są Szwajcaria w Europie i Stany Zjednoczone

---

²⁹Lenin, «Państwo» – Wykład wygłoszony na Uniwersytecie Swierdłowa 11 lipca 1919 <https://www.marxists.org/archive/lenin/works/1919/jul/11.htm>

w Amerykach. Nigdzie kapitał nie rządzi tak cynicznie i bezwzględnie i nigdzie nie jest to tak wyraźnie widoczne, jak w tych krajach, chociaż są to republiki demokratyczne, bez względu na to, jak pięknie są namalowane i nie wytrzymują wszystkich gadek o demokracji robotniczej i równości wszystkich obywateli. Faktem jest, że w Szwajcarii i Ameryce dominuje kapitał, a każda próba robotników osiągnięcia najmniejszej realnej poprawy ich sytuacji natychmiast spotyka się z wojną domową. W tych krajach jest mniej żołnierzy, mniejsza stała armia — Szwajcaria ma milicję i każdy Szwajcar ma broń w domu, podczas gdy w Ameryce do niedawna nie było stałej armii — a więc kiedy jest strajk, burżuazja zatrudnia żołnierzy i tłumi strajk; i nigdzie temu stłumieniu ruchu robotniczego nie towarzyszy tak bezwzględna surowość, jak w Szwajcarii i Ameryce, i nigdzie wpływ kapitału w parlamencie nie przejawia się tak silnie, jak w tych krajach. Władza kapitału jest wszystkim, giełda jest wszystkim, a parlament i wybory to marionetki, pacynki. [...] Ale oczy robotników coraz szerzej się otwierają, a idea rządu radzieckiego rozprzestrzenia się coraz dalej, zwłaszcza po krwawej rzezi, przez którą właśnie przeszliśmy. Konieczność nieustannej wojny z kapitalistami staje się coraz jaśniejsza dla klasy robotniczej.³⁰

W kontekście kapitalizmu społeczeństwo opiera się na produkcji towarów, nie jako dóbr do użytku, ale jako rzeczy na sprzedaż. Jest to społeczeństwo wyzysku, w którym państwo jest tylko narzędziem ucisku, w szczególności państwo szwajcarskie, ten zgniły przedstawiciel Urschweizertum³¹. W takim sposobie produkcji, podtrzymywanym

---

³⁰Tamże.

³¹Engels użył tego terminu w «[Wojna domowa w Szwajcarii](#)» z 1847, oznacza on «starą

przez takie państwo, patriarchalny wyzysk i ucisk w znacznym stopniu się zaostrzają.

Ale represje i opór tworzą dialektykę, a antyqueerowy ucisk średniowiecza spotkał się z oporem podczas rewolucji burżuazyjno–demokratycznych. Podczas Wielkiej Rewolucji Francuskiej, która rozpoczęła się w 1789 roku, w Paryżu doszło do zamieszek i demonstracji queerowych. W rezultacie homoseksualność została zdekryminalizowana przez rewolucyjny rząd w 1791 roku. Było to wielkie zwycięstwo dla os. queer we Francji, ale zostało ono ponownie im odebrane podczas feudalnej kontrrewolucji 1815 roku. Dekryminalizacja homoseksualności we Francji jednak nie była wynikiem «wolności», którą głosi kapitalistyczne państwo – w końcu kapitalizm niósł ze sobą zaostrzone represje – było to coś, co wywalczyły masy w oparciu o ich instynkt klasowy.

W Wielkiej Brytanii ucisk osób queer ostro rozwinął się w XVIII i XIX wieku, jeszcze przed pojawieniem się imperializmu. Tak zwane «Molly Houses», tajne kluby towarzyskie i bary dla gejów, które powstały w Anglii w XVII wieku, doświadczyły okresu najazdów i represji; w 1726 r. powieszono trzech mężczyzn, aresztowanych podczas obławy. W 1810 aresztowano 27 mężczyzn pod zarzutem sodomii. Kiedy kara śmierci za sodomie została uchylona w 1861 r., od 1806 r. złapano już 8 921 mężczyzn, 404 skazano na karę śmierć. W 1885 r. zakazano nie tylko seksu gejowskiego, ale każdego aktu homoseksualnego między mężczyznami. Skutkiem tych represji było na ogół ukrywanie swojego stanu przed rodziną, szefem, policją itp. i życie «w szafie», co ma miejsce do dziś. Na przykład lesbijki w Stanach Zjednoczonych w XIX wieku zwykle żyły w «bostońskich małżeństwach», gdzie po prostu przedstawiały się jako «bliskie przyjaciółki», co działało ze względu na

---

Szwajcarię» – obszar zdominowany przez obszarników i słabo wykształcona ludność pasterską która opowiedziała się za reakcją – Sonderbunden (przyp. Tłum.) <https://the-red-flag.org/en/friedrich-engels-the-civil-war-in-switzerland/>

reakcyjny przesąd, że kobiety są bezpłciowymi istotami nadającymi się tylko do rozmnażania się z mężczyznami. Niemniej jednak, lesbijki i kobiety aseksualne spotkały się z represjami za niezawieranie małżeństw z mężczyznami, w wyniku czego ich prawa były ograniczane.

W Niemczech, gdzie homoseksualność została zdekryminalizowana w XVIII wieku, osoby queerowe nagle stanęły przed okresem bardziej rozwiniętych represji gdy w 1871 roku ustanowiono «Rzeszę». Paragraf 175 Kodeksu Karnego kryminalizował homoseksualizm.

Ideologia antyqueerowa

Ideologiczny ucisk osób queerowych jest częścią patriarchalnego ucisku. Tam, gdzie istotą ideologicznego ucisku kobiet jest koncepcja «ułomnej natury kobiecej», o tyle istotą ideologicznego ucisku queerów jest koncepcja elementów «zdegenerowanych» lub «rozbieżnych», które mają być siłą zintegrowane z lub usunięte ze społeczeństwa patriarchalnego «dla zdrowia ludu». Ta koncepcja jest czarną, reakcyjną, zgniłą, burżuazyjną ideologią, która nie zadomowiła się w proletariacie, lecz tylko wśród lumpenproletariatu³² i najbardziej zacofanych warstw mas.

Ten ideologiczny ucisk jest źródłem reakcyjnych pogromów, które są przeprowadzane przez lumpenproletariat i popierane przez reakcyjne państwa, czy to imperialistyczne, czy rządzone przez biurokratów i właścicieli ziemskich. Napaści, gwałty i morderstwa queerów na całym świecie są rezultatem imperialistycznej, biurokratycznej i kompradorskiej burżuazji, mniej lub bardziej pośrednio wymuszającej patriarchalny ucisk. Szerzy go imperializm, na przykład poprzez propagandę amerykańskich misjonarzy w Afryce Subsaharyjskiej, którzy

---

³²Lumpenproletariat – podklasa pozbawiona świadomości klasowej [przyp. Tłum.]

zainicjowali antyqueerowe pogromy w Ugandzie, czy propagandę salafickich islamistów, którzy z siedzibą w biurokratyczno–kapitalistycznych państwach Arabii wypełniają wolę imperialistycznych mocarstw w takich krajach jak Irak, Syria, Egipt, Mali i Somalia. W Indiach antyqueerowe pogromy, w tym pogromy *hidźr*, są podniecane przez hindo–faszystów z Indyjskiej Partii Ludowej, czy przeprowadzane przez gangi szafranowych terrorystów³³. Wszystkie te przykłady są częścią ludobójstwa uciskanych ludów, zwłaszcza ludobójstwa queerów w celu bronięcia imperializmu i patriarchy.

W imperialistycznych państwach Europy i Ameryki Północnej chrześcijaństwo odgrywa szczególnie ważną rolę w ideologicznym ucisku queerów. Jak ustaliliśmy, queerowy antagonizm jest nierozzerwalny z chrześcijaństwem i ma swoje korzenie w patriarchalnych ideach judaizmu, ale rozwinął się dalej poprzez chrystianizację germańskich plemion Europy, które już praktykowały reakcyjną przemoc wobec queerów. Zasiane na tej zgniłej glebie chrześcijańskie idee o «sodomii» i «grzechu» mogły wyrosnąć na trujące chwasty, główną siłą napędową ideologii queerowego antagonizmu, która dziś dominuje w Szwajcarii, Stanach Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii i wielu innych państwach imperialistycznych, a także jest propagowana w Trzecim Świecie.

Podsumowując, ideologia antyqueerowa służy do kierowania patriarchalnym uciskiem poprzez reakcyjne ustawodawstwo i lumpen–pogromy. Jej główną formą w Europie i obu Amerykach jest chrześcijaństwo, podczas gdy w innych częściach świata często przybiera odmienne formy.

---

³³Szafranowy to barwa narodowa Hindusów. Szafranowy terror – działalność kół nacjonalistów Hinduskich, którzy odwołują się do Hindutwy – teorii o cywilizacyjnej i rasowej dominacji Hindu nad pozostałymi nacji subkontynentu. Ofiarą szafranowego terroru był na przykład Ghandi zastrzelony przez Nathuramę Godsego. [przyp. Tłum.]

Istnieje jednak inna forma ideologii antyqueerowej, obecna w ruchu proletariackim — zarówno w ruchu robotniczym, jak i w międzynarodowym ruchu komunistycznym. To jest problem metafizyki seksualnej, czyli antyqueerowego rewizjonizmu. Metafizyka seksualna zasadniczo neguje kwestię queer; albo wymazuje ją z istnienia, albo przedstawia queerów jako «degeneratów», ukrywając się za terminologią «marksistowską». Jest przemycaniem burżuazyjno–patriarchalnych uprzedzeń do proletariatu za pomocą frazesów. Ważne szczególne aspekty metafizyki seksualnej to np. idea, że osoby transpłciowe nie mogą materialnie stać się pożądaną płcią i dlatego tylko «niszczą swoje ciała»; że queerowie nie mogą być komunistami, ponieważ «homoseksualizm jest burżuazyjną, indywidualistyczną ideologią» i że dopuszczalne małżeństwo jest tylko między mężczyzną a kobietą, co oznacza, że «homoseksualiści nie cierpią w życiu osobistym z powodu patriarchy»³⁴.

Powiedzieliśmy już powyżej, że antyqueerowość występuje tylko wśród najbardziej zacofanych części mas, takich jak arystokracja pracownicza i elementy około–lumpenproletariackie. Utrzymujemy, że to prawda, i rozwijamy to dalej w odniesieniu do arystokracji pracowniczej, o której mówił Lenin:

Rzecz zrozumiała, że z takich olbrzymich zysków nadzwyczajnych (ponieważ kapitaliści otrzymują je ponad zysk

---

³⁴Podane przykłady metafizyki seksualnej są na ogół zaczerpnięte z pism Boba Avakiana i Rewolucyjnej Partii Komunistycznej USA; zarówno on jak i jego partia byli marksistami–leninistami w latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych. Metafizyka seksualna Avakiana została dogłębnie skrytykowana przez środowisko homoseksualnych marksistów–leninistów z Los Angeles w dokumencie: «[Toward a Scientific Analysis of Gay Question](https://www.marxists.org/history/erol/ncm-3/gay-question/index.htm)» z 1974. Ten dokument jest dobry i należy go przestudiować. Wiele partii i organizacji komunistycznych podziela dziś poglądy Avakiana nt osób queerowych, dlatego przytaczamy ten przykład. Jednak, jak również wyjaśniamy, metafizyka seksualna jest kryterium dogmatyczno–rewizjonistycznym, obcym metodzie marksizmu. <https://www.marxists.org/history/erol/ncm-3/gay-question/index.htm>

wyciskany z robotników «własnego» kraju) można przekupywać przywódców robotniczych i górną warstwę arystokracji robotniczej. Przekupują ją też kapitaliści krajów «przodujących» – przekupują tysiącami sposobów, bezpośrednich i pośrednich, jawnych i ukrytych.

*Ta warstwa zburżuazyjniałych robotników, czyli «arystokracji robotniczej», zupełnie mieszczańskiej z trybu życia, z wysokości zarobków, z całego światopoglądu – to główna podpora II Międzynarodówki, a w naszych czasach – główna społeczna (nie militarna) podpora burżuazji. Albowiem są to prawdziwi agenci burżuazji w ruchu robotniczym, robotnicze pacholki klasy kapitalistów (labour lieutenants of the capitalist class), prawdziwe przewodniki reformizmu i szowinizmu. W wojnie domowej proletariatu z burżuazją stają oni siłą rzeczy w niemałej liczbie po stronie burżuazji, po stronie «wersalczyków» przeciw «komunardom».*³⁵

Metafizyka seksualna jest szczególnie niebezpieczna, ponieważ może być i będzie importowana do partii i organizacji komunistycznych, o ile nie będzie zwalczana na gruncie marksizmu. Metafizyka seksualna zasadniczo koncentruje się na obronie burżuazyjnej jednostki rodzinnej; nie dlatego, że jest postrzegana jako burżuazyjno–patriarchalna (co jest jej istotą), ale dlatego, że uczestniczą w niej proletariusze, a ich rodziny są atakowane przez «przymusowy brak rodziny» i są postrzegane jako najlepsza podstawa ekonomiczna zarówno w przetrwaniu klasy, jak i w dwuliniowej walce z ideologią patriarchalną w umyśle człowieka. Był to argument wysunięty przez towarzysza Stalina, a później Envera Hodżę i Boba Avakiana, gdy byli jeszcze komunistami i cały czas jest używany

---

³⁵Lenin, *Imperializm jako najwyższe stadium kapitalizmu* (1916) <https://www.marxists.org/polski/lenin/1916/imperializm/index.htm>

do uzasadniania queerowo–antagonistycznych stanowisk.

Jesteśmy przeciwni metafizyce seksualnej jako formie dogmatycznego rewizjonizmu; jego podstawą ekonomiczną jest wymuszone zubożenie osób queerowych, co wstrzymuje ich integrację z ruchem robotniczym; jego polityczną podstawą jest obecność burżuazyjnego «ruchu LGBT+», który podnosi obcą proletariatowi politykę tożsamości i kulturową degenerację (promowanie i obrona pedofilii, pornografii, «BDSM» itd.), a jej ideologiczną podstawą jest brak twórczego zastosowania myśli marksizmu–leninizmu–maoizmu i myśli Gonzalo do rozwiązania kwestii queerowej. W interesie arystokracji robotniczej jest obrona burżuazyjno–patriarchalnej nuklearnej jednostki rodzinnej, ponieważ czerpie ona z tego korzyści, a burżuazja monopolistyczna dba, by nie była dotknięta «przymusowym brakiem rodziny wśród proletariatu».

Podsumowując, arystokracja pracownicza jest podstawą obecności metafizyki seksualnej w ruchu proletariackim, metafizyki, którą komuniści muszą zwalczać na podstawie marksistowskiego stanowiska w kwestii queerowej.

Imperializm i podwójna opresja osób queerowych

Imperializm został jasno zdefiniowany przez Lenina:

Imperializm jest szczególnym historycznym stadium kapitalizmu. Imperializm posiada trojaki cechy szczególne: jest to (1) – monopolistyczny kapitalizm; (2) – pasożytniczy lub gnijący kapitalizm; (3) – umierający kapitalizm.

Zastąpienie wolnej konkurencji przez monopol stanowi

zasadniczą ekonomiczną cechę, istotę imperializmu. Monopolizm występuje w pięciu głównych postaciach: 1) kartele, syndykaty i trusty; koncentracja produkcji osiągnęła taki stopień, że zrodziła te monopolistyczne związki kapitalistów; 2) monopolistyczna pozycja wielkich banków: 3—5 potężnych banków trzęsie całym ekonomicznym życiem Ameryki, Francji i Niemiec; 3) zagarnięcie źródeł surowców przez trusty i oligarchię finansową (kapitał finansowy to monopolistyczny kapitał przemysłowy, zespolony z kapitałem bankowym); 4) podział świata (ekonomiczny) przez międzynarodowe kartele rozpoczął się. Takich międzynarodowych karteli, władających całym światowym rynkiem i dzielących go «polubownie» – dopóki wojna nie podzieliła go na nowo – liczymy już ponad sto! Wywóz kapitału, jako szczególnie charakterystyczne zjawisko w odróżnieniu od wywozu towarów w okresie kapitalizmu niemonopolistycznego, pozostaje w ścisłym związku z ekonomicznym i polityczno-terytorialnym podziałem świata. 5) Podział terytorialny świata (kolonii) został zakończony.

*Imperializm, jako najwyższe stadium kapitalizmu Ameryki i Europy, a następnie i Azji, ukształtował się całkowicie w 1898 do 1914 r. Wojny: hiszpańsko-amerykańska (1898), angielsko-burska (1900—1902), rosyjsko-japońska (1904—1905) i ekonomiczny kryzys w Europie r. 1900 — oto główne historyczne drogowskazy nowej epoki w historii świata.*³⁶

---

³⁶Lenin, *Imperializm a rozłam w socjalizmie* (1916) http://www.socjalizmteraz.pl/pl/Marksizm/?id=713/Lenin__Imperializm_a_rozlam_w_socjalizmie

Patriarchalny ucisk osób queerowych osiągnął jakościowo wyższy poziom w społeczeństwie imperialistycznym. W odpowiedzi queerowy ruch emancypacyjny rozrósł się i stał bardziej waleczny w warunkach imperializmu, zwłaszcza w okresach międzynarodowych nastrojów rewolucyjnych, takich jak lata 20., 60. i 70. XX wieku oraz 10 i 20. XXI wieku. Burżuazyjna «rodzina nuklearna» jest utrzymywana jako standard, a nawet w krajach, w których osoby queerowe pokonały znaczną ilość codziennych zmaganiań, nadal mogą być queerowe tylko wtedy, gdy same wchodzą do rodzin burżuazyjnych i uczestniczą jako pomocnicy w reprodukcji pracy, na przykład poprzez adopcję osieroconych dzieci.

Wraz z pojawieniem się imperializmu w XX wieku, na scenę wstąpił także faszyzm, z jego trzema aspektami:

1. Militaryzacją starego państwa
2. Korporacjonizmem w miejsce parlamentaryzmu
3. Eklektyzmem ideologicznym

Faszyzm jest coraz bardziej rozwijany przez państwa imperialistyczne, zarówno przez rozwój ruchów faszystowskich opartych na lumpenproletariacie, jak i przez reakcyjny zwrot starych państw. Częścią tego jest rosnąca walka o zanegowanie praw zdobytych przez osoby queerowe.

Częścią tego jest ukorporacyjnienie mas queerowych w celu zanegowania wywalczonych przez nie praw. Na przykład ostre represje wobec queerów w Cesarstwie Niemieckim ustąpiły miejsca zarówno oddolnym masowym walkom o prawa, jak i burżuazyjnym walkom o korporację

queerów i ograniczenie ich buntu, podczas tak zwanej Republiki Weimarskiej. Ruch na rzecz praw queerowych, początkowo kierowany przez Partię Socjaldemokratyczną Augusta Bebla, został przejęty przez demoliberałów, takich jak Magnus Hirschfeld i Adolf Brand. Instytut Nauk Seksualnych został założony przez Hirschfelda w 1919 roku, który z jednej strony zajmował się agitacją i propagandą na rzecz legalizacji homoseksualizmu i chronił queerów przed państwowymi represjami, ale z drugiej bezpośrednio współpracował z pruskim państwem w celu korporatyzacji queerów, na przykład poprzez wydawanie «przepustek» dla homoseksualistów i osób transpłciowych, które były uznawane przez policję. Ten przykład pokazuje dwoistość drobnomieszczaństwa i potrzebę kierownictwa proletariackiego. Korporatyzacja osób queerowych jest powszechną tendencją w starych demokracjach burżuazyjnych, takich jak Dania, gdzie zdecentralizowane leczenie osób transpłciowych zostało w 2009 roku zakazane i poddane bezpośredniej kontroli antyqueerowej «Kliniki Seksuologicznej», która porównała osoby queerowe do pedofilów; generalnie w państwach imperialistycznych osoby queer są uzależnione od państwa w kwestii adopcji, sztucznego zapłodnienia, operacji zmiany płci, leczenia hormonalnego, prawnej zmiany płci itd., a imperialiści robią wszystko, aby utrzymać kontrolę nad tymi usługami, zamiast dawać ludziom demokratyczną kontrolę nad nimi.

Obecność imperializmu, a zwłaszcza wojen imperialistycznych, między innymi wyraża się poprzez rozrost nastrojów antyqueerowych oraz propagowanie represji i ludobójstwa osób queerowych. Wydarzenia w Niemczech w latach 20. i 30., a zwłaszcza niepowodzenie Komunistycznej Partii Niemiec pod przywództwem towarzysza Thälmana w twórczym zastosowaniu marksizmu do warunków rewolucji niemieckiej, doprowadziło do przejęcia władzy przez nazistowsko-faszystowskie rządy w 1933 roku i do okresu najbardziej

bezwzględne go faszyzmu w historii świata. Miało to ogromne reperkusje dla całego proletariatu w Niemczech, w całej Europie i na świecie. Holokaust objawił się jako uogólnione ludobójstwo narodów w służbie imperializmu niemieckiego w celu zdobycia Lebensraumu³⁷, w szczególności ludobójstwo narodu żydowskiego. Innym aspektem Holokaustu było ludobójstwo osób queerowych. Osoby queerowe które wcześniej posiadały pewien zestaw praw, zostały wysłane do obozów koncentracyjnych natychmiast w 1933 roku; geje i transpłciowe kobiety zostały oznaczone różowym trójkątem i systematycznie eksterminowane, podczas gdy lesbijki i transpłciowi mężczyźni zostali oznaczeni «aspołecznym» czarnym trójkątem. Do 100 000 osób queerowych zostało zamordowanych.

Kiedy Europa została wyzwolona przez Armię Czerwoną w 1945 r., osoby queerowe, które nadal żyły w nazistowskich obozach koncentracyjnych, zostały ponownie uwięzione w tych samych obozach przez państwo zachodnioniemieckie. Dopiero w 1994 r. Republika Federalna Niemiec zalegalizowała homoseksualność. Ale ludobójstwo osób queerowych nie zakończyło się na tym – cały czas trwa na świecie w różnych formach. Pandemia AIDS w latach 80. w państwach imperialistycznych, trwająca do dziś w Trzecim Świecie, oznacza eksterminację osób queerowych na jeszcze większym poziomie niż Holokaust, poprzez systematyczne odmawianie świadczeń zdrowotnych, i potępienie os. queerowych przez jankeskich prezydentów jak Reagan, religijnych przywódców jak Jan Paweł II i wielu innych imperialistycznych liderów.

W 2017 roku w Czeczenii rozpoczęło się prześladowanie osób queerowych, obejmujące porwania, tortury, zabójstwa i zakładanie obozów koncentracyjnych. W Szwajcarii pewien gej zmarł na AIDS

---

³⁷Przestrzeni życiowej dla Niemców – przyp. tłum.

zaledwie kilka lat temu, ponieważ jego leczenie zostało uznane za «nieistotne» przez firmę ubezpieczeniową i rząd. W każdym kraju, nieważne jak «postępowym», osoby queerowe są systematycznie pozbawiane domu, pracy, bite, gwałcone i zabijane w wyniku antyqueerowej ideologii, która jest częścią podwójnego ucisku osób queerowych wymuszonego przez kapitalizm i która nasila się wraz z imperializmem.

Zatem całkowitym kłamstwem jest to, że imperializm dał queerom «prawa obywatelskie». Prawa te zostały wywalczone przez partyzantów, którzy walczyli z nazistowskim faszyzmem; zostały wywalczone w kafeterii Comptona i w Stonewall; są wywalczane w wojnach ludowych w Turcji i na Filipinach i w niezliczonych innych mniejszych walkach w każdym miejscu na Ziemi.

I nie zapominajmy o przykładzie Niemiec: ruch queerowy kierowany przez burżuazję zyskał prawa, ale w końcu Instytut Nauk Seksualnych został spalony przez nazistów, Magnus Hirschfeld uciekł z kraju, a tysiące zginęły w obozach zagłady. W imperializmie każde prawo będzie wykręcane, a kiedy natrafi się możliwość, zostanie zlikwidowane. Wszystko to jest częścią ogólnego ludobójstwa osób queerowych na całym świecie, co jest częścią imperialistycznego wyzysku proletariatu i eksploatowanych narodów.

To ludobójstwo jest tylko jedną z form tego, o czym pisał Lenin:

Wojna imperialistyczna niezwykle przyspieszyła i zaostrzyła proces przeistaczania się kapitalizmu monopolistycznego w kapitalizm państwowo-monopolistyczny. Państwo, coraz ściślej zespalające się z wszechpotężnymi związkami kapitalistów, potwornie uciska masy pracujące i ucisk ten staje się coraz

potworniejszy. *Kraje przodujące – mamy na myśli ich «tyły» – zamieniają się w wojskowe więzienia katorżnicze dla robotników.*³⁸

Potrójna opresja osób queerowych w Trzecim Świecie

Po II wojnie światowej imperializm na nowo podzielił świat i wytyczył trzy światy, jak uczy nas przewodniczący Mao Tse-tung:

Uważam, że Stany Zjednoczone i Związek Radziecki należą do Pierwszego Świata. Elementy pomiędzy, takie jak Japonia, Europa, Australia i Kanada, należą do Drugiego Świata. **My jesteśmy Trzecim Światem.**³⁹

W Trzecim Świecie uciskane narody żyją w systemie opartym na feudalizmie lub nawet wcześniejszych sposobach produkcji, są zdominowane przez imperializm poprzez kolonialne lub neokolonialne sposoby kontroli. Rozwija się tam kapitalizm biurokratyczny, pasożytniczy, monopolistyczny, umierający, ale jeszcze nie martwy; martwe dziecko dwojga umierających rodziców: imperializmu i półfeudalizmu. Tak jest w przypadku uciskanych narodów Azji (z wyjątkiem Japonii i Chin), Afryki, Ameryki Łacińskiej i Oceanii (z wyjątkiem Australii i Nowej Zelandii), a jak nauczył nas Przewodniczący Gonzalo, Trzeci Świat jest obecny także w samej

---

³⁸Lenin, *Przedmowa do pierwszego wydania «Państwa i rewolucji»* (1917) <https://www.marxists.org/polski/lenin/1917/par>

³⁹Mao Tse-tung, *W kwestii zróżnicowania trzech światów* (1974) <https://revolutionarydemocracy.org/rdv10n1/mao.htm>

Europie, obejmuje takie kraje jak Irlandia, Hiszpania i były «Blok Wschodni» (z wyjątkiem Rosji i NRD). W warunkach biurokratycznego kapitalizmu zaostrza się patriarchalny ucisk; charakteryzuje go zarówno średniowieczna brutalność, jak i «naukowa», uprzemysłowiona kategoryzacja imperializmu. Może to mieć tylko jeden skutek: brutalnie zaostrzony, potrójny ucisk kobiet i osób queer. Potrójny, bo jest jednocześnie uciskiem klasowym, uciskiem patriarchalnym i uciskiem narodowym. Imperialistyczny ucisk również likwiduje stare instytucje «trzeciej płci».

Przewodniczący Mao Tse-tung scharakteryzował potrójny ucisk kobiet w półfeudalnych i półkolonialnych Chinach:

Kobieta zaś — obok tego wszystkiego — podlega ponadto władzy mężczyzny (władza męża). Te cztery rodzaje władzy — polityczna, rodowa, władza religii i władza męża — odzwierciedlają ustrój i ideologię feudalno-patriarchalną i są najstraszniejszymi więzami kępującymi lud chiński, w szczególności chłopstwo.⁴⁰

Czy jest inaczej w przypadku osób queerowych w Somalii czy Afganistanie, które stoją w obliczu zabójstw z ręki własnego klanu, gejów w Iranie, którzy stoją przed wyborem między egzekucją a przymusową zmianą płci, trans-kobietami w Tajlandii, które muszą żyć jako niewolnice przemysłu pornograficznego czy seksturystyki, lesbijek w Meksyku, które mogą zostać pobite na śmierć przez mężczyznę, który nie może ich mieć, czy jakakolwiek queerowa młodzież na Węgrzech, w

---

⁴⁰Mao Tse-Tung, [Referat o wynikach badań ruchu chłopskiego w prowincji Hunan \(1927\)](https://maopd.files.wordpress.com/2012/02/referat-o-wynikach-badan-ruchu-chlopskiego-w-prowincji-hunan-1927.pdf) <https://maopd.files.wordpress.com/2012/02/referat-o-wynikach-badan-ruchu-chlopskiego-w-prowincji-hunan-1927.pdf>

Irlandii czy w Polsce, wyrzucana na zamrożone ulice przez ojca, który bardziej kocha Kościół niż własne dziecko?

Nie jest inaczej, jest to ucisk o charakterze patriarchalnym, specyficzny dla warunków Trzeciego Świata, a zanegowanie go to wspieranie trwającego ludobójstwa osób queerowych na całym świecie.

Podsumowując, imperializm rozwija znacznie bardziej brutalny, ale usystematyzowany ucisk osób queerowych w Trzecim Świecie. Rozprzestrzenia się wraz z ekspansją biurokratycznego kapitalizmu. Imperialistyczny, biurokratyczno–kapitalistyczny patriarchy zastępuje półfeudalne pozostałości instytucji «trzeciej płci», ale wraz z nim rozprzestrzenia się również proletariacka koncepcja kwestii queerowej.

O linię klasową w ruchu queerowym!

Ruch queerowy ma swoje korzenie we włączeniu ludzi do kapitalistycznej produkcji towarowej na wielką skalę. Z jednej strony spycha to osoby queerowe do «szafy», i uniemożliwia rozwój ich ruchu w ramach ruchu proletariackiego; z drugiej, zmusza osoby queerowe do rozwijania tajnych i na wpół tajnych przestrzeni społecznych i politycznych, które dają początek ruchowi queerowemu oddzielonemu od reszty ruchu masowego.

Pochodzenie i rozwój ruchu queerowego

Istotą burżuazyjno–patriarchalnego ucisku osób queerowych jest karanie za odstępstwa od norm seksualnych, płciowych i od ról społeczeństwa w celu obrony burżuazyjno–patriarchalnej nuklearnej jednostki rodzinnej. Ten ucisk przybiera różne formy: wyrzucanie queerowych pracowników z zakładów pracy, bezdomność queerowej młodzieży, eksmisje queerowych par, przymusową terapię elektrowstrząsami lub chrześcijańską «terapię konwersyjną» oraz ciągle zagrożenie policyjnych represji. W krajach w których bycie osobą queerową jest formalnie legalne, wciąż istnieje ryzyko przemocy w postaci lumpen–pogromów, gwałtów i morderstw. Funkcją tych represji nie jest «nawracanie» osób queerowych, ale tłumienie ich, by «pozostały w ukryciu» i uczestniczyły w burżuazyjno–patriarchalnej rodzinie nuklearnej.

Wszystkie te formy ucisku, w szczególności formy ekonomiczne, skutkują wzmożoną pauperyzacją⁴¹ osób queerowych, które codziennie stają się

---

⁴¹Pauperyzacja – proces społeczny polegający na obniżaniu się stopy życiowej jednostek lub zbiorowości. [przyp. tłum.]

bezdolne, bezrobotne i aby przeżyć, muszą uciekać się do prostytucji lub drobnej przestępczości. Tendencją jest lumpenizacja queerowych mas, których funkcją jest dawać przykład ukrytym queerom, by nie wychodzić z patriarchalnego modelu rodziny.

To, że osoby queerowe są zmuszone pozostawać w ukryciu oznacza, że nie mogą tworzyć specjalnej części ruchu proletariackiego ani organizować się poza tajnymi lub na wpół tajnymi przestrzeniami. Nawet queerowe przestrzenie kulturowe, takie jak bary, są zwykle tajne lub na wpół tajne. Jest to ogólna tendencja w większości krajów; ruch queerowy od 1969 roku wywalczył żądania polityczne, które pozwalają na legalne i półlegalne przestrzenie i organizacje, ale reakcja toleruje je tylko tymczasowo. W państwach, w których ruch queerowy był historycznie słaby, jak w Rosji, wciąż znajdujemy sytuację podobną do tej, jaka miała miejsce w Stanach Zjednoczonych czy Europie Zachodniej na początku lat sześćdziesiątych. A jak pokazuje doświadczenie Niemiec z lat 1918–1933, faszyzm może te prawa cofnąć.

Ta izolacja od ruchu proletariackiego oznaczała, że ruch queerowy miał słabą reprezentację komunistyczną i był pod silnym wpływem burżuazji, który doprowadził do polityki tożsamości. Prowadzi to zatem do nastrojów antyqueerowych w ruchu rewolucyjnym, który skłania się do postrzegania ruchu queerowego jako burżuazyjnego lub drobnomieszczańskiego, indywidualistycznego, hedonistycznego i ogólnie reakcyjnego.

Nieustanne konfrontacje z burżuazyjno–patriarchalną rodziną i burżuazyjnym państwem skutkują jednak super–upolitycznieniem queerowych mas; oznacza to, że są one, bardziej niż większość innych grup, wykute w ostrym instynkcie klasowym od chwili, gdy się ujawnią. To super–upolitycznienie wyjaśnia powszechność osób queerowych w

ruchu rewolucyjnym. Tak więc, jak powiedziałby Lenin, konieczne staje się oddzielenie pszenicy od kłakołu.

W wyniku imperialistycznego ludobójstwa osób queerowych na całym świecie, pauperyzacji i super-upolitycznienia osób queerowych, XX i XXI wiek zrodził queerowy ruch emancypacyjny; ruch ten powstał w wyniku walki samych queerowych mas, i jest ruchem na rzecz codziennych praw, z których korzysta cały lud. Nie jest to ruch proletariacki, ponieważ partie komunistyczne odmawiają przewodzenia mu, ale jego perspektywą jest przywództwo proletariackie i zdobycie władzy, dlatego nazywamy go queerowym ruchem emancypacyjnym. Bez względu na to, jakie burżuazyjne postacie próbują na nim zarabiać, jest to ruch najgłębszych i najszerzych mas. Jest wyrazem wielkiego upolitycznienia queerów, które dokonuje się z powodu skrajnie ostrych represji. A jego tendencją jest dalsze integrowanie się z ruchem proletariackim i udział w światowej rewolucji proletariackiej.

Wyróżniamy zmagania w latach 60. i 70., szczególnie zamieszki w San Francisco związanych z kafeterią Comptona, zamieszki w Nowym Jorku związane ze Stonewall i powszechny ruch wyzwolenia gejów w Stanach Zjednoczonych, w których niektóre grupy odwoływały się do Myśli Mao Tse-Tunga (np. Houstoński Front Wyzwolenia Gejów), niektórzy próbowali uchwycić kwestię queer na zasadach marksizmu (np. Research Group w Los Angeles), a jeszcze inni dokonywali aktów rewolucyjnej przemocy. Jednak wśród tych grup, które nie opierały się na marksizmie, problemem było to, że wzywały do rewolucji tylko w słowach, ale w praktyce koncentrowały się jedynie na wsparciu społecznym, kulturalnym, bez organizowania osób queerowych do realnej rewolucji. To nie jest stwierdzenie przeciwko ruchowi queerowemu – tylko potwierdzenie tezy Lenina:

Powiedzieliśmy, że robotnicy nie mogli jeszcze posiadać świadomości socjaldemokratycznej [tzn. komunistycznej]. Mogła ona być przyniesiona tylko z zewnątrz. Historia wszystkich krajów świadczy, że wyłącznie o własnych siłach, klasa robotnicza jest w stanie wypracować tylko świadomość trade-unionistyczną [syndykalistyczną], tj. przeświadczenie o konieczności zrzeszania się w związki, prowadzenia walki przeciwko przedsiębiorcom, domagania się od rządu, aby wydał te czy inne niezbędne dla robotników ustawy itp. Natomiast nauka socjalizmu wyrosła z tych teorii filozoficznych, historycznych i ekonomicznych, które zostały wypracowane przez wykształconych przedstawicieli klas posiadających, przez inteligencję. Pod względem swej sytuacji społecznej twórcy współczesnego socjalizmu naukowego, Marks i Engels, sami również należeli do inteligencji burżuazyjnej. Ściśle tak samo i w Rosji teoretyczna nauka socjaldemokracji powstała zupełnie niezależnie od żywiołowego wzrostu ruchu robotniczego, powstała jako naturalny i nieunikniony rezultat rozwoju myśli wśród inteligencji rewolucyjno-socjalistycznej. [...]

Klasowa świadomość polityczna może być przyniesiona robotnikowi z zewnątrz, tj. z zewnątrz walki ekonomicznej, spoza sfery stosunków pomiędzy robotnikami, a przedsiębiorcami. Dziedzina, z której wyłącznie można zaczerpnąć tej wiedzy, to dziedzina stosunku wszystkich klas i warstw do państwa i rządu, dziedzina stosunków wzajemnych pomiędzy wszystkimi klasami. Dlatego na pytanie: co robić, aby przynieść robotnikom wiedzę polityczną? — nie można dawać tylko tej jednej odpowiedzi, którą w większości wypadków zadowalają się praktycy, nie mówiąc już o praktykach

skłaniających się ku ekonomizmowi, a mianowicie odpowiedzi: «iść do robotników». Aby przynieść robotnikom wiedzę polityczną, socjaldemokraci muszą iść do wszystkich klas ludności, powinni na wszystkie strony rozsyłać oddziały swej armii.⁴²

Podkreślamy: tendencją jest integracja ruchu queerowego z ruchem proletariackim, a nie odchodzenie od niego. Ci, którzy twierdzą, że ruch queerowy jest «drobnomieszczański», powinni przestudiować tę kwestię.

Front Wyzwolenia Gejów w Houston aktywnie prowadził pracę masową i integrował się z Partią Czarnych Panter. Grupa badawcza Los Angeles brała udział w walce o odtworzenie Komunistycznej Partii USA, ale jej członkowie zostali wykluczeni z procesu formowania Rewolucyjnej Partii Komunistycznej, ze względu na bycie osobami queerowymi.

Książka «Stone Butch Blues» pisarza Lesliego Feinberga powinna być badana przez wszystkich komunistów. Dokładnie pokazuje warunki życia proletariackich osób queerowych od 1950 do 1970 i zwraca szczególną uwagę na dużą ilość lesbijek zatrudnionych w dokach i fabrykach i które były z zasady wykluczane ze związków zawodowych. Film dokumentalny «Paris is Burning», jasno pokazuje stan życia osób queerowych w Nowym Jorku w latach 70. i 80.

Jako przykład integracji ruchu queerowego i robotniczego musimy wyróżnić środowisko «Lesbijki i Geje Wspierają Górników», które w latach 1984–85 przeprowadziło kampanię solidarnościową wobec strajków górników w Wielkiej Brytanii, która doprowadziła do lepszego zrozumienia zarówno osób queerowych, jak i walki prowadzonej przez

---

⁴²Lenin, *Co Robić?* (1902) <https://www.marxists.org/archive/lenin/works/download/what-itd.pdf>

robotników. Dziś w wielu krajach następuje włączanie queerowych mas do ruchu rewolucyjnego i wojen ludowych.

Reformizm: burżuazyjna linia w ruchu queerowym

Arystokracja pracownicza jest ekonomiczną podstawą rewizjonizmu. Jest to baza społeczna burżuazji imperialistycznej, która przemyca burżuazyjną ideologię do ruchu proletariackiego. Rewizjonizm zapuszcza korzenie w świadomości ruchu robotniczego, kiedy ruch nie jest kierowany przez komunistów. Tak samo jest w przypadku innych ruchów masowych, takich jak ruch feministyczny i ruch queerowy. Reformizm i rewizjonizm to burżuazyjne ideologie wewnątrz proletariatu. Queerowa burżuazja przemyca reformizm do ruchu queerowego w celu uzyskania osobistych przywilejów. Mając w pamięci tezy Lenina o świadomości związkowej i arystokracji pracowniczej oraz tezę Przewodniczącego Mao o przyjaciółach i wrogach rewolucji, cytujemy Przewodniczącego Gonzalo:

Wzniesmy się ponad ten miazmat, ten powierzchowny rewizjonizm, oportunizm i elektoralizm, który jeździ na grzbiecie mas. *Najważniejsze jest to, że poniżej tego agituja kolosalne i samonapędzające się masy, na których operujemy najpotężniejszym instrumentem buntu, jaki istnieje na Ziemi: akcją zbrojną.* Jesteśmy krzykiem, który mówi: «Buntowanie się jest słuszne!». ⁴³

---

⁴³KC Komunistycznej Partii Peru, [Ogólna linia polityczna Komunistycznej Partii Peru: Linia mas](#) (1988) ⁴⁴

W ruchu queerowym arystokracja pracownicza wyraża się głównie w górnej warstwie przekupionych funkcjonariuszy i sekretarzy, kierujących tzw. organizacjami LGBT+. To nic innego jak organizacje pozarządowe służące korporatyzacji queerowych mas. Podczas gdy właściciele «queerowych barów» są burżujami i drobnomieszczanami, barmani są często arystokracją pracowniczą.

Cała ta warstwa ma więcej czasu, pieniędzy i powiązań społecznych, dzięki czemu może zajmować wszystkie czołowe pozycje w ruchu queerowym. To jest ekonomiczna podstawa reformizmu w ruchu queerowym i dlatego obecny ruch LGBT+ ma charakter burżuazyjny. Jest to podstawa polityki tożsamości, którą niektóre partie i organizacje błędnie określają jako «politykę queerową», nie zdając sobie sprawy z jej treści klasowej.

Obecność wojska i policji na Marszach Równości jest najbardziej obraźliwym, materialnym wyrazem tego reformizmu; inne przykłady to obrona i promowanie pornografii i prostytucji «przyjaznej osobom queerowym».

Podsumowując, arystokracja pracownicza w queerowej części społeczeństwa służy oddzieleniu queerowych mas od ruchu robotniczego. Jest społeczną podstawą burżuazyjnego reformizmu. Proletariat musi przewodzić ruchowi queerowemu; jeśli burżuazyjna tendencja nie zostanie wypleniona, queerowe masy zostaną wciągnięte do kolaboracji klasowej z burżuazją.

Separatyzm: drobnomieszczańska linia w ruchu queer

Drobnomieszczaństwo jest wymierającą klasą. Jeśli nie pojmuje własnego braku przyszłości, i nie przyłącza się do ruchu rewolucyjnego opartego na swoich przyszłych interesach klasowych jako proletariuszy, staje się reakcyjne:

Stany średnie – drobny wytwórca, drobny kupiec, rzemieślnik, chłop – wszystkie one zwalczają burżuazję po to, by uchronić od zagłady swoje istnienie jako stanów średnich. Są one zatem nierewolucyjne, lecz konserwatywne. Więcej nawet, są reakcyjne, usiłują bowiem obrócić wstecz koło historii. Jeżeli są rewolucyjne, to jedynie w obliczu oczekującego je przejścia do szeregów proletariatu, bronią one wtedy nie swych obecnych, lecz swoich przyszłych interesów, porzucają własny punkt widzenia, aby przyjąć punkt widzenia proletariatu.⁴⁵

Ponieważ drobnomieszczaństwo zawiera studenterię, akademików, właścicieli małych firm, funkcjonariat państwowy itd., zajmuje ono szczególną pozycję w kwestii patriarchalnego ucisku queerów: elementy queerowe w obrębie drobnomieszczaństwa są z jednej strony uciskane przez prawo, przemoc lumpen-pogromową itp., ale z drugiej strony są wolne od innych form opresji, takich jak groźba zwolnienia z pracy za queerowość, groźba bezdomności itp. Jest to specyficzny wyraz dwoistości drobnomieszczaństwa, które wyraża się politycznie.

---

⁴⁵Karol Marks i Fryderyk Engels, *Manifest komunistyczny* (1848) <https://web.archive.org/web/20180127223741/http://www.filozofia.uw.edu.pl/skfm/publikacje/marks-engels01.pdf>

Drobnomieszczańskie osoby queerowe zazwyczaj otwarcie mówią o swojej tożsamości płciowej i seksualności. To jest właśnie powód, dla którego drobnomieszczenie nie przyjmuje ideologii proletariatu, lecz znajdują rozwiązania ideologiczne, które odpowiadają im jako jednostkom. Ponieważ mają więcej czasu i pieniędzy, odgrywają kluczową rolę w tworzeniu queerowych przestrzeni kulturowych i kręgów politycznych oraz są główną siłą napędową queerowych organizacji. Ma to również miejsce w krajach, w których ruch queerowy jest słabszy, gdzie przestrzenie te muszą być tajne lub na wpół tajne. Ta dominacja drobnomieszczaństwa wyraża się w ideach dotyczących «queerowego wyzwolenia» na poziomie indywidualistycznym.

Bez względu na to, czy przybiera formę «queerowego feminizmu», «radykałnego feminizmu», «feminizmu marksistowskiego», otwarcie deklarowanego postmodernizmu czy jakiegokolwiek innej akademickiej «teorii queer», drobnomieszczańska linia ruchu queerowego skupia się na separatyzmie.

Oznacza to oddzielenie osób queerowych od masowego ruchu proletariackiego; oddzielanie od siebie queerowych mężczyzn i kobiet; oddzielanie od siebie mężczyzn i kobiet ogólnie; rozdzielanie wszystkich według tysiąca różnych tożsamości seksualnych i płciowych. Separatyzm jest ideologią drobnomieszczańską; nie wynika z niego nic innego niż rozbięcie ruchu queerowego, ruchu masowego i ruchu proletariackiego, a zatem jest reakcyjny. Zwłaszcza «intersekcjonalna» tendencja w «queerowym feminizmie» odegrała mroczną rolę, odpowiadając za rozłam w ruchu kobiecym w ostatnich latach.

Wszystkie te drobnomieszczańskie tendencje w ruchu queerowym służą interesom imperializmu. Bez względu na to, ile radykalnych frazesów używają, nie zagrażają imperializmowi. Interesują je tylko przestrzenie

kulturalno–polityczne, które są dla nich wygodne; wolne od mężczyzn, policji, niequeerów, czy czegokolwiek innego. Queerowa emancypacja odebrałaby im ich małe królestwa, więc się jej boją. Mają swój «rewolucjonizm», ale i indywidualizm. Pasują do opisu liberalnej burżuazji w carskiej Rosji, który podał Lenin:

I tak uczeni historycy burżuazji nie boją się powstania ludu. *Obawiają się zwycięstwa ludu.* Nie boją się, że ludzie dadzą lekką nauczkę reakcjonistom i biurokracji, biurokracji, której tak bardzo nienawidzą. *Boją się, że ludzie obalą reakcyjny rząd.* Nienawidzą autokracji i pragnie jej obalenia z całego serca; to nie z przetrwania autokracji, nie z zatrucia organizmu ludu przez powolne gnienie wciąż żyjącego pasożyta monarchicznych rządów spodziewają się zagłady Rosji, ale z całkowitego zwycięstwa ludu.⁴⁶

Proletariacka linia w ruchu queerowym

Na wstępie powinniśmy pamiętać, że chociaż Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao i przewodniczący Gonzalo nie udzielili odpowiedzi na kwestię queerową, są inni komuniści i rewolucjoniści, którzy walczyli o rozwiązanie tego problemu i ustanowienie proletariackiego kierownictwa w ruchu queerowym.

Podkreślamy towarzysza Augusta Bebla, przewodniczącego Socjaldemokratycznej Partii Niemiec, który w 1898 r. jako pierwszy sprzeciwił się pruskim ustawom antysodomijnym⁴⁷; towarzysza Harrego

---

⁴⁶Lenin, *Czego chce i czego się boi nasza liberalna burżuazja* (1905) <https://www.marxists.org/archive/lenin/works/1905/sep/14.htm>

⁴⁷August Bebel: «On Homosexuality and the Penal Code», 13.01.1898.

Whyte'a z Komunistycznej Partii Wielkiej Brytanii, którego krytyka metafizyki seksualnej tow. Stalina była doskonałym wyrazem «pójścia pod prąd» i próbowała analizować kwestię queerową na gruncie marksizmu⁴⁸; Los Angeles Research Group, wspomniane już środowisko homoseksualistek ML, które zostały wykluczone z Rewolucyjnej Partii Komunistycznej w USA za bycie queerowymi⁴⁹; oraz inne przykłady bliższe współczesności, w tym Deklaracja I Zjazdu Komunistycznej Partii Turcji (Marksistowsko–Leninowskiej), która ustaliła, że «Problematyka uciskanych płci i LGBT zajmuje ważną rolę w walce»⁵⁰; II Kongres Komunistycznej Partii Filipin, który ustanowił, że KPF «Strzeże prawa lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transpłciowych do wyrażania swojej tożsamości płciowej i wspiera ich walkę z wszelkimi formami dyskryminacji»⁵¹; dwa ważne dokumenty przedstawiające stanowisko napisane przez proletariackich queerowych rewolucjonistów z Frontu Bojowego Stonewall w Stanach Zjednoczonych w styczniu 2018 r.⁵²; i jeden dokument przedstawiający stanowisko napisany przez proletariackich rewolucjonistów w Danii w czerwcu 2019 roku⁵³. Czerwona Gwiazda – Szwajcaria nie jest osamotniona w domaganiu się marksistowskiego stanowiska w kwestii queerowej, ani nie jest pierwsza. Nasze stanowisko jest wytworem długiego historycznego okresu walki, który odpowiadał ogólnemu rozwojowi marksizmu.

Służy to procesowi walki o odbudowę Komunistycznej Partii Szwajcarii,

---

⁴⁸Harry Whyte: «Letter to Comrade J. V. Stalin in Moscow», 1934.

⁴⁹Los Angeles Research Group: «Toward a Scientific Analysis of the Gay Question», 1974.

⁵⁰Political Bureau of the Central Committee of the Communist Party of Turkey/Marxist–Leninist: «On the Path of the 1st Congress, Gird on Proletarian Revolutionism, Challenge Liquidationism, Raise the Guerrilla Warfare!», May 2019.

⁵¹Central Committee of the Communist Party of the Philippines: «Program for a People's Democratic Revolution», June 2018.

⁵²Stonewall Militant Front: «2018: A New Year, A New Us», 01.01.2018, i Stonewall Militant Front: «Omissions and Corrections to the Stonewall Militant Front Announcement», 13.01.2018.

⁵³Red Wave — Denmark: «For a Class Line in the Queer Movement!» 28.06.2019.

która jest zasadniczo procesem walki o zidentyfikowanie, odzyskanie i rozwinięcie podstaw jedności partii, w tym jej ideologii, ogólnej linii politycznej i programu oraz jako część ogólnej linii politycznej, jej linii mas, która musi zawierać specyficzne linie dla frontów masowych. Ruch queerowy jest takim frontem masowym, a więc okopem bojowym, który partia musi prowadzić w oparciu o szczególną linię.

Podstawową sprzecznością w kwestii queerowej jest sprzeczność:

queer <—> patriarchat

W kapitalizmie, główna strona sprzeczności to:

queer <—> imperializm

A następnie:

queerowe masy <—> burżuazyjno-patriarchalna rodzina nuklearna

Sprzeczność z imperializmem jest główną stroną sprzeczności, ponieważ to imperialistyczna nadbudowa utrzymuje represje wobec osób queerowych. Ucisk szefa, rodziny, policji, kamienicznika, właściciela ziemskiego itd. jest utrzymywany przez ideologię i państwo.

Na obecnym etapie rewolucji w Szwajcarii, kiedy walczymy o odbudowę Komunistycznej Partii Szwajcarii, sprzeczność:

queerowe masy <—> szwajcarski imperializm,

określamy jako:

queerowe masy <—> szwajcarska reakcja.

Podczas wojny ludowej, sprzeczność przerodzi się w:

queerowe masy <—> stare państwo,

a podczas rewolucji kulturalnych, zostanie określona jako:

queerowe masy <—> rewizjonizm.

Rozwiązanie sprzeczności *queer <—> patriarchat* wymaga długiego historycznego procesu rewolucji i nie zniknie całkowicie aż do osiągnięcia społeczeństwa bezklasowego, czyli komunizmu. Jej ostateczne rozwiązanie wymaga zniesienia wszystkich starych idei płci i seksualności, tak aby pozostały tylko problemy biologiczne, takie jak tranzycja czy wychowywanie dzieci, które rozwiązuje się poprzez rozwój sił wytwórczych i postęp naukowy.

Queerowe masy zawsze buntowały się używając rewolucyjnej przemocy, w ten sposób zdobywały prawa. Podkreślamy 28 czerwca jako Międzynarodowy Dzień Walki Queerowych Mas. Tego dnia rozpoczęły się walki w Stonewall.

Podnosimy hasło «trzy za» i «trzy przeciw».

«Trzy za» to:

Za queerową samoobronę!

Za queerową pomoc społeczno–gospodarczą!

Za queerowe samostanowienie!

«Trzy przeciw» to:

Przeciw państwowemu uciskowi osób queerowych!

Przeciw pauperyzacji osób queerowych!

Przeciw rodzinnemu uciskowi osób queerowych

Jedyna taktyka zgodna z myślą przewodniczącego Gonzalo:

1. Zwalczajcie arystokrację pracowniczą, która pacyfikuje ruch queer.
2. Kierujcie się do najgłębszych i najszerszych queerowych mas; nie do bogaczy, ale do zamkniętych «w szafie» zubożałych robotników i młodzieży.
3. Edukujcie queerowe masy w proletariackiej teorii; w ten sposób przygotujcie masy do wojny ludowej.
4. Zwalczajcie politykę tożsamości na każdym etapie drogi; walczcie o rozwiązanie kwestii queerowej zgodnie z marksizmem–leninizmem–maoizmem i myślą gonzalo

Każda forma organizacji; partia komunistyczna, armia ludowa, zjednoczony front, w każdym kraju muszą być otwarte dla osób queerowych. Walczymy o szacunek, uznanie transpłciowych i niebinarnych towarzyszczy, i jesteśmy za małżeństwami osób queerowych.

Rewolucyjne partie i organizacje muszą przeprowadzić emancypacji queerowych mas; w uciskanych krajach Trzeciego Świata muszą to być ludowe ruchy queer; w krajach imperialistycznych muszą to być czerwone ruchy queer.

Musimy stosować trzy ogólne kryteria organizacji masowych:

1. Podtrzymywać, bronić i stosować, głównie stosować, marksizm–leninizm–maoizm i myśl Gonzalo.
2. Prowadzić proletariat za pomocą awangardy proletariatu.
3. Służyć odtworzeniu partii komunistycznej w celu wojny ludowej, jako część światowej rewolucji proletariackiej.

Synteza

Dzieje ludzkości są dziejami ciągłego rozwoju od królestwa konieczności do królestwa wolności. Jest to proces, który się nigdy nie skończy. *W społeczeństwie, w którym istnieją klasy, walka klasowa nigdy nie ustanie. W społeczeństwie bezklasowym walka między nowym a starym, między słusznym a błędnym nie ustanie nigdy.* W dziedzinach walki o produkcję i eksperymentu naukowego ludzkość stale się rozwija, rozwija się stale i przyroda, nigdy nie pozostaną one na tym samym poziomie. Dlatego też ludzkość musi stale uogólniać doświadczenia, dokonywać nowych odkryć i wynalazków oraz tworzyć i kroczyć naprzód. *Poglądy tych, którzy głoszą stagnację, popadają w pesymizm, bezwład i przejawiają zarozumiałość i samozadowolenie, są błędne. Poglądy te są błędne dlatego, że znajdują się one w sprzeczności z faktami historycznymi rozwoju społeczeństwa ludzkiego istniejącego mniej więcej milion lat, znajdują się one także w sprzeczności z faktami znanymi nam aż do obecnych czasów z historii przyrody (przyrody, którą ujawnia nam np. historia ciał niebieskich, historia kuli ziemskiej, historia świata organicznego, a także historia innych nauk przyrodniczych).*⁵⁴

Patriarchalny ucisk osób queerowych powstał i rozwinął się wraz z własnością prywatną i państwem, na bazie patriarchalnego wyzysku i ucisku kobiet. W pierwotnym społeczeństwie nie było sprzeczności między queerami i niequeerami; w barbarzyńskim społeczeństwie

---

⁵⁴Mao Tse-tung, Cytowane według: Sprawozdania premiera Zhou Enlaia o pracy rządu na pierwszej sesji III kadencji Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych (21-22 grudnia 1964 roku) <https://maopd.files.wordpress.com/2012/02/wyjatki-z-dziel-przewodniczacego-mao-tse-tunga-1964.pdf>

sprzeczność nie była jeszcze antagonistyczna; tylko w cywilizowanym społeczeństwie sprzeczność staje się antagonistyczna.

W społeczeństwie kapitalistycznym osoby queerowe są uciskane podwójnie: jako proletariat i jako osoby queerowe. Ekonomiczna podstawa ich ucisku jako queerów leży w burżuazyjno–patriarchalnej rodzinie nuklearnej i patriarchalnym podwójnym wyzysku kobiet; kwestia queerowa jest zatem powiązana z kwestią kobiecą.

Patriarchalny ucisk osób queerowych różni się jakościowo od patriarchalnego wyzysku i ucisku kobiet oraz od aspektu patriarchalnego ucisku, z jakim spotykają się mężczyźni, którzy ilościowo odbiegają od patriarchalnych norm. Jest to coś zupełnie innego, co w patriarchacie pełni określoną funkcję: ochrony rodziny patriarchalnej.

Imperializm zaostrzył patriarchalny podwójny ucisk osób queerowych i doprowadził do ogólnoświatowego, imperialistycznego ludobójstwa osób queerowych, które jest częścią ogólnego wyzysku proletariatu i ludów uciskanych. W Trzecim Świecie przybiera formę biurokratycznego kapitalizmu i łączy się z brutalnością feudalizmu i niewolnictwa, a zatem wyzysk jest najsilniejszy w uciskanych narodach Trzeciego Świata.

Ideologia antyqueerowa przybiera formy religii, głównie chrześcijaństwa i metafizyki seksualnej przebranej za naukę. Ucisk osób queerowych jest dokonywany zarówno przez państwo, a po zdobyciu praw, przez lumpen–pogromy. Osoby queerowe coraz częściej stają w ostrej konfrontacji ze starym państwem, co prowadzi do ich super–politycyzacji, ale także do izolacji od ruchu proletariackiego.

Konieczne jest, aby partie i organizacje komunistyczne przejęły linię proletariacką w ruchu queerowym i walczyły o kierowanie najgłębszymi i najszerszymi queerowymi masami w ich walce o prawa, a przede

wszystkim o zdobycie władzy, poprzez ich mobilizację, upolitycznienie, organizację i uzbrajanie w taktykę wojny ludowej. Brak proletariackiego kierownictwa ruchu queerowego prowadzi queerowe masy w ramiona reakcyjnych elementów burżuazyjnych i drobnomieszczańskich, które ostatecznie nie robią nic poza przyczynianiem się do ucisku osób queerowych i wzmacnianiem kontrrewolucji.

Ostateczne rozwiązanie kwestii queerowej zostanie osiągnięte tylko przez zniesienie patriarchatu, własności prywatnej i państwa poprzez rewolucje nowodemokratyczne, rewolucje socjalistyczne i kolejne proletariackie rewolucje kulturalne. Rozwiązanie kwestii queerowej w komunizmie jest rozwiązaniem sprzeczności między mężczyznami i kobietami, a co za tym idzie, między queerami i niequeerami.

**PODTRZYMAĆ, BRONIĆ I STOSOWAĆ, GŁÓWNIEM
STOSOWAĆ, MARKSIZM–LENINIZM–MAOIZM I
MYŚL GONZALO, GŁÓWNIEM MYŚL GONZALO!**

**ZIDENTYFIKOWAĆ, ODZYSKAĆ I ROZWIJAĆ LINIĘ
MAS W KOMUNISTYCZNEJ PARTII SZWAJCARII!**

**WALCZYĆ O LINIĘ KLASOWĄ W RUCHU
QUEEROWYM!**

**NIECH ŻYJE MIĘDZYNARODOWY DZIEŃ WALKI
QUEERÓW!**

NIECH ŻYJE 28 CZERWCA!

Szwajcaria, 28.12.2020

Czerwona Gwiazda — Szwajcaria

Projekt rezolucji w kwestii osób transpłciowych

Kwestia transpłciowości jest specyficznym zagadnieniem w ramach ogólnej kwestii queerowej, które należy rozwiązać.

1. Kwestia transpłciowa jest częścią kwestii queerowej, ponieważ osoby transpłciowe jakościowo odbiegają od burżuazyjno-patriarchalnej nuklearnej rodziny. Ale kwestia transpłciowa ma również swoje specyficzne sprzeczności.
2. Specyficzna fundamentalna sprzeczność w kwestii transpłciowej to sprzeczność między tożsamością płciową osoby transpłciowej (którą na ogół określa mapa ciała, czyli homunkulus [??? – tłum.], zlokalizowana w mózgu) a fizycznym ciałem tej osoby (określanym na ogół przez rozwój płodu, na podstawie chromosomów). Ta sprzeczność jest biologiczna, a nie społeczna i jest rozwiązywalna poprzez medyczną tranzycję do pożądanej płci. Ta sprzeczność wyraża się jako dysforia płciowa.
3. Specyficzną główną sprzecznością w kwestii transpłciowości jest sprzeczność między fizycznym ciałem osoby transpłciowej, a patriarchalnym uciskiem osób queerowych. Ta sprzeczność jest społeczna, a nie biologiczna i jest rozwiązywalna przez zniesienie patriarchalnych instytucji płci i patriarchalnej seksualności w komunizmie. Sprzeczność ta wyraża się z jednej strony jako wewnętrzna, społeczna dysforia płciowa, z drugiej zaś strony, zewnętrzny ucisk patriarchalny.
4. Niektóre osoby transpłciowe nie mają zdecydowanie męskich lub zdecydowanie żeńskich map ciała. Ci ludzie nazywani są

niebinarnymi i wciąż napotykają sprzeczności opisane powyżej, które są rozwiązywalne tymi samymi metodami.

5. Biologiczna sprzeczność między mężczyzną a kobietą jest tylko podstawą społecznej sprzeczności między mężczyznami i kobietami, z której wywodzi się sprzeczność między queerami i niequeerami. Komunizm zniesie sprzeczności między mężczyznami i kobietami oraz queerami i niequeerami. Sprzeczność między mężczyzną a kobietą można rozwiązać jedynie poprzez rozwój sił wytwórczych i eksperyment naukowy, a nie przez zmiany w społeczeństwie.
6. Osoby transpłciowe materialnie stają się swoją płcią kiedy dokonują tranzycji, ponieważ hormonalna terapia zastępcza, operacja tranzycji, trening głosu itp. zmieniają zarówno pierwszorzędowe, jak i drugorzędowe cechy płciowe. Tak więc świadomość wpływa na materię. Utrzymywanie, że płci nie można zmienić jest metafizyką seksualną.
7. Partie i organizacje komunistyczne muszą otworzyć swoje szeregi na osoby transpłciowe i każde inne osoby queerowe, zaakceptować i szanować ich tożsamość oraz pomóc im w tranzycji. Kobiety transpłciowe, jak wszystkie queerowe kobiety, muszą mieć możliwość uczestniczenia i przewodzenia ruchowi queerowemu, ruchowi kobiecemu oraz ruchom proletariackim i masowym w ogóle.
8. Proletariat musi podnosić specyficzne codzienne żądania osób transpłciowych, takie jak prawo i dostęp do tranzycji, jako część codziennych żądań osób queerowych i mas w ogóle.
9. Transfobia jest szczególnie ostrą formą antyqueerowości, która wznosi ideę «zdegenerowanego queeru» na jakościowo wyższy poziom. Jest częścią ideologii burżuazyjno-patriarchalnej i ideologicznego ucisku osób queerowych, służącej ideologicznemu

uciskowi kobiet. Transfobia w szczególności wobec transpłciowych kobiet łączy się w dużym stopniu z ideologicznym uciskiem kobiet i musi być zwalczana w ruchu kobiecym.

Antqueerowość w ogólności, a transfobia w szczególności muszą być zwalczane w walce dwuliniowej i zgniecione, jako część walki z burżuazyjno–patriarchalnymi indywidualistycznymi uprzedzeniami.

***STOSUJMY PROLETARIACKĄ KONCEPCJĘ
KWESTII QUEEROWEJ!***

Szwajcaria, 28.12.2020
Czerwona Gwiazda – Szwajcaria

Wydanie:
Instytut Karola Marksa
Centrum Marksistowskiej Analizy Politycznej
Kwiecień 2022

Skład: [Tectonic typesetting](#), X_YL^AT_EX